October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 10, 1967 — No. 787 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Drie Ruimtevliegers

Met ontzetting hebben wij er kennis van genomen. Drie ruimtevliegers in Cape Kennedy tijdens een grond-experiment levend verbrand. En het ging zo goed! Verscheidenen hebben nu al een reis rond de aarde gemaakt en zijn behouden teruggekeerd. Wij dachten dat de geleerden het wel aardig onder de knie hadden. En nu deze drie. Door een kleine misrekering moest Amerika drie van zijn beste mensen missen.

Aan de andere kant vallen er dagelijks slachtoffers aan het front in Vietnam. Dat zijn wel geen ruimtevaarders. Maar het zijn mensen. Aan beide zijden van het front vallen ze. En het verlies is voor de nabestaanden even groot.

Waar is het voor?

De drie zijn met grote staatseer begraven. De president en zijn vrouw en de vice-president hebben aan de plechtigheid deelgenomen.

Maar waar is het voor?

Die vraag laat zich niet verdringen door de verklaring, dat het voortschrijden van de techniek nu eenmaal offers vraagt. Dat kan wel zo wezen, maar het neemt het schrikkelijke niet weg: of het nu een ruimtevaarder of een frontsoldaat, of het nu een slachtoffer van een verkeersongeval of die twee immigrantenkinderen in Jarvis betreft, die levend zijn verbrand. Het is verschrikkelijk.

En waar is het voor?

Op die vraag kan alleen een christen antwoord geven.

Want zonder geloof leven wij in een verschrikkelijke wereld. Daar heb je niet zo'n erg in als het leven van dag tot dag gewoon doorgaat. Maar het komt meedogenloos op je aan, als er zulke erge dingen gebeuren. Dan wordt het leven zo maar afgeknapt. Ach nee, in dat besef leven wij niet aldoor, maar àls het gebeurt, als wij mensen ten grave moeten dragen, dan dringt die vraag zich toch sterk aan ons op: waar is het voor? Waar maken wij ons zo druk over? Waarom streven wij zo voor een goed betaalde baan of voor een bloeiende zaak, of waarom maken wij elkaar het leven soms zo moeilijk?

Een leven zonder God is een leven zonder doel.

Of de drie ruimtevaarders dit hebben beseft weten wij niet, en of hun weduwen met deze vraag bezig zijn, is ons uiteraard niet bekend. Maar als ze dit geheim niet gekend hebben, is het heengaan van die drie alleen maar een tragedie, ondanks hun technische prestaties.

Vreest God. En houdt Zijn geboden. Dat was de conclusie waartoe de Prediker kwam nadat hij het leven van alle kanten had bekeken en het ijdele van alles had gezien. Het is alles nutteloos, zei hij, totdat ge er God in betrekt. Vrees Hem. En zet Uw leven binnen het raam van Zijn levenspatroon — Zijn geboden. Eerst dan gaat het licht aan. Dan ziet ge het.

Waar het alles voor is? Welk doel ons leven — ieder leven — heeft? Gelukkig diegene die weet, dat Christus het als een levende steen gebruikt in het nieuwe Gebouw — het Gebouw waarin God Zijn intrek neemt, de Kerk.

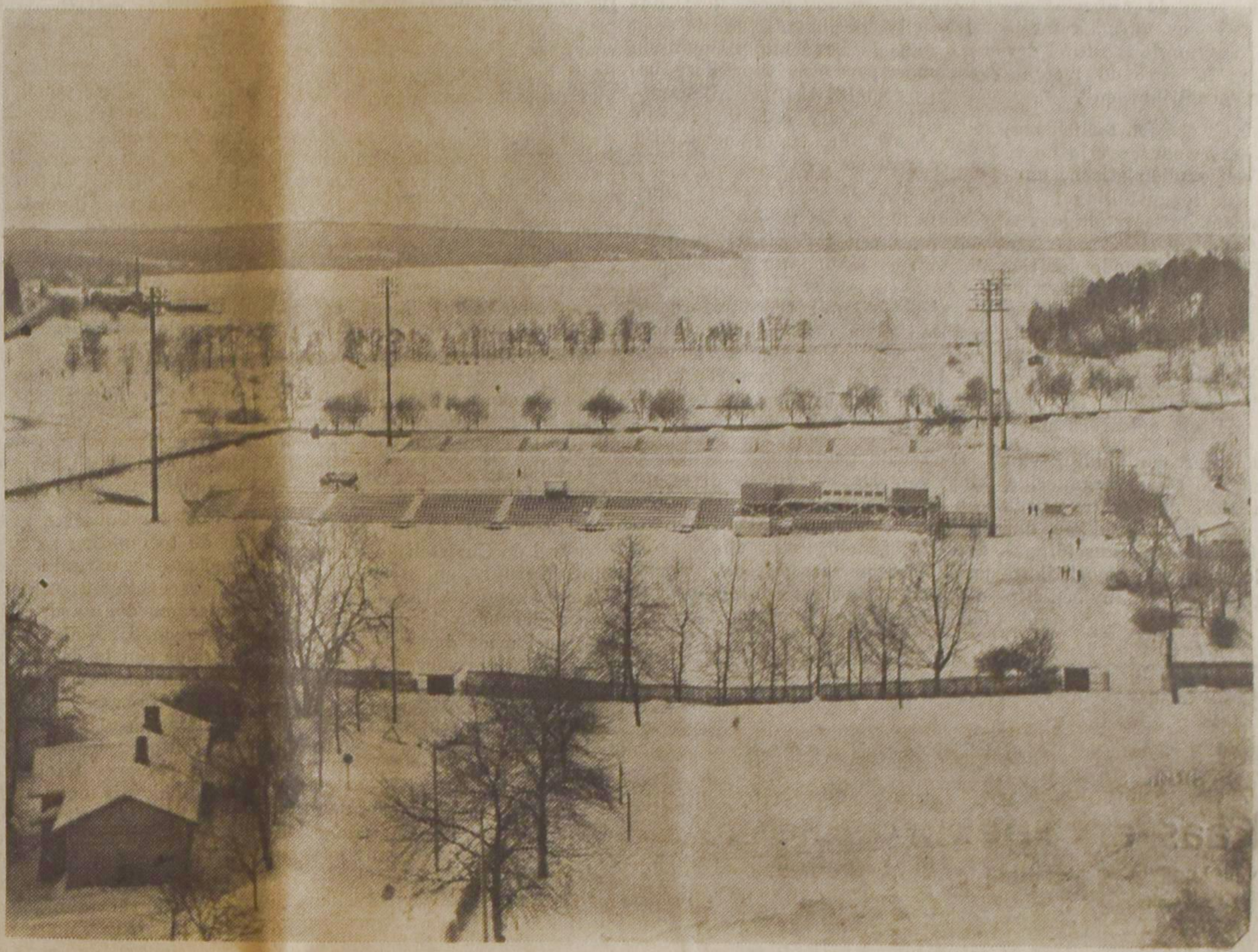

LAHTI: Een kijkje op de ijsbaan van het Finse Lahti, waar de beste Europese schaatsenrijders om de Europese titel hardrijden vechten.

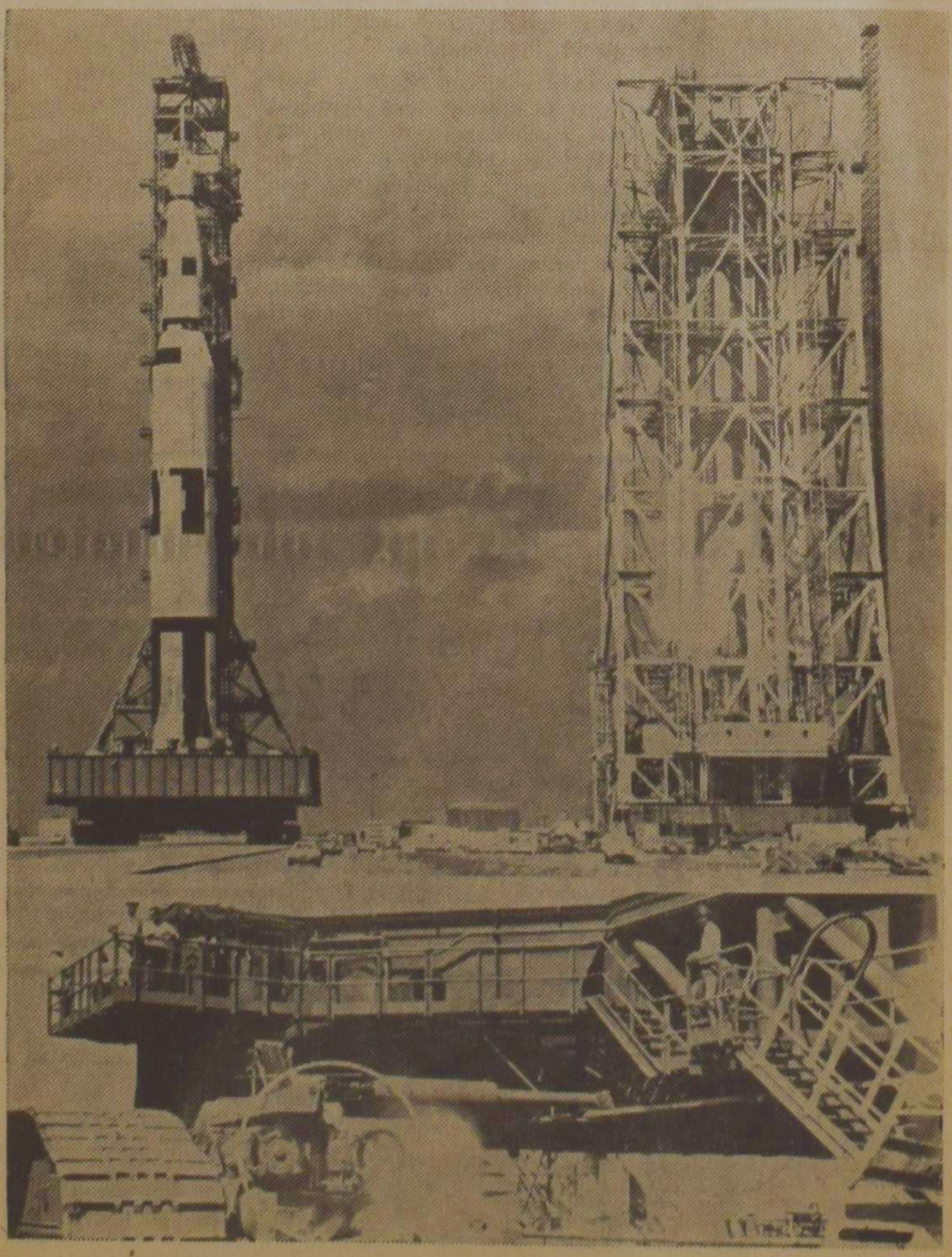

KAAP KENNEDY: Een foto van de enorme Apollo-raket vóór het ontzettende ongeluk. Eind november werden de rijdende lanceertoren, de raket en de ruimtecabine voor het Apollo-project naar de lanceerplaats gereden. Om de vracht van negen miljoen kilo in bedwang te houden waren 16 speciale schijfremmen nodig (in cirkel, onderste foto).

Over de omvang van de Zondvloed

⑥

'Alles goed en wel,' zo zal misschien de min of meer ongeduldige lezer zeggen, die het voorafgaande gevolgd heeft, 'maar baart deze berg geen muis? Wat nut dit alles? Is het nu werkelijk zo belangrijk om uit te maken of de Bijbel een universele of een locale vloed leert? Gaat het daar nu in de Bijbel om? Gaat het niet om de **boodschap**, om het kerugma, om de getuigenis van Jezus Christus?'

Van dat **kerugma** wordt in onze dagen nog al eens gesproken, het woord is doorgedrongen van de Griekse taal in al de moderne talen van de wereld, en van het wetenschappelijk spraakgebruik in de half-wetenschappelijke omgangstaal van populaire tijdschriften en sprekers, die bij willen zijn en mee willen doen.

Wat betekent dat woord: 'kerugma'?

Het is een goed-Bijbels woord, dat gewoonlijk met 'verkondiging' vertaald wordt; het duidt op de aankondiging van het heil des Heren, die aankondiging, die nooit in een blote mededeling van historische feiten bestaat, maar altijd onlosmakelijk verbonden is aan een oproep tot geloof en bekering.

Dat is een goede zaak, — maar nu is in de moderne theologie van vandaag dat woord 'kerugma' geworden tot een zeer geladen woord, meer dan eens tot een stukje dynamiet, dat kan springen in de hand van hem, die het hanteert.

De jongere Duitse theoloog Pannenberg schrijft over zijn oudere collega's Barth en Bultmann: 'Zowel Barth als Bultmann spreken indringend van het kerugmatisch karakter van het Christelijk geloof en de Christelijke traditie, en beiden maken het Christelijk geloof onafhankelijk van de waarheid van wetenschap en filosofie. Beiden Barth en Bultmann weigeren **de Christelijke traditie** (d.i. de overgeleverde feiten, L.P.) **te betrekken op het gebied van objectieve kennis.'**

Dat is het punt, waar het hier om gaat: is de verkondiging gegrond op objectieve feiten, op zaken die werkelijk gebeurd zijn en die werkelijk zo gebeurd zijn als ze in Gods Woord worden meegedeeld? — of is die verkondiging iets anders, is ze alleen een **ontmoeting** in het woord van de actuele prediking met een medemens, terwijl we van de historische basis van die prediking niet af weten, of alleen maar zoveel afweten, als de historische critiek met al haar aarzelingen en onzekerheden ons belieft te vertellen.

Pannenberg critiseert volkomen terecht de gezichtspunten van Barth en Bultmann en hij verklaart: 'Indien iemand ernst maakt met wat **geschiedenis** betekent, zal hij tot de conclusie komen, dat God Zich **in de geschiedenis** geopenbaard heeft.' *)

Die geschiedenis **als objectief gebeuren** is zo uiterst belangrijk voor de verkondiging, dat Paulus uitroept, dat zijn prediking **zonder inhoud** is, en ook ons geloof **zonder inhoud**, wanneer namelijk Christus niet metterdaad is opgewekt, is opgewekt in onze menselijke historie, en hij voert een reeks van getuigen ten tonele, om die historiciteit van Christus' opstanding te onderstrepen (1 Cor. 15).

Maar wat geldt van die opstanding, geldt van heel de H. Schrift, Paulus wordt niet moede te herhalen: 'naar de Schriften'.

En nu komt ook het zondvloedverhaal (en het scheppingsverhaal) in het vizier: naar de Schriften.

Doet het er niet **toe of deze** verhalen zo gebeurd zijn **als ze in** de Schriften beschreven **staan,** staan ze buiten onze **geschiedenis,** hebben ze met het **kerugma van** Jezus Christus **in de historiciteit van dat kerugma** niet te maken?

Jezus Zelf heeft er in **elk geval** anders over gedacht, **Hij heeft** deze historische gebeurtenissen in Zijn kerugma opgenomen.

We lezen in de eerste **plaats** van Hem, dat Hij een **nakomeling** van Noach en van Adam **was in** de historische lijn der **geslachten** (Luc. 3:36, 38).

En dan spreekt **Hij Zelf over** de dagen van Noach **op dezelfde** universele wijze **als Hij spreekt** van de dag van Zijn **wederkomst.** 'Want zoals het was in de dagen van Noach, zo zal **de komst van** de Zoon des mensen **zijn. Want** zoals zij in die dagen **vóór de** zondvloed waren, etende en **drinkende,** huwende en **ten huwelijk** gevende, tot op de dag dat Noach in de ark ging, en zij **niets bemerkten,** eer de zondvloed **kwam** en hen allen wegnam, **zo zal ook** de komst van de Zoon des mensen zijn.' (Matth. 24:37-39).

Het is onmiskenbaar, dat we de door God geopenbaarde historische feiten niet los kunnen maken van het kerugma.

Het is evenzeer onmiskenbaar, dat we deze feiten niet los kunnen maken van wat we gewoonlijk 'wetenschap' (science) noemen.

Maar daarover in een slotartikel.

L.Pr.

---

*) Cf. Carl F. Henry. Frontiers in Modern Theology. 1966. p. 40.

NA VIJF EN DERTIG JAAR

Aangezien de 'gewone man' zich tegenwoordig nog al eens onbehagelijk gevoelt over de ontwikkeling van de wetenschap en zich bezorgd maakt over de gevolgen hiervan voor het geloofsleven, publiceren wij in een drietal artikelen een voordracht, gehouden voor de Wiskunde- en Natuurwetenschappen door prof. dr. G. J. Sizoo ter gelegenheid van diens afscheid als professor van de V.U.

In deze voordracht wordt met name gewezen op de verhouding tussen hen die zich bezig houden met de natuurwetenschap en het reformatorisch volksdeel. Vooral hierom achten we deze voordracht van groot belang. *Red.*

In de gegevens betreffende de Vrije Universiteit, die ter gelegenheid van haar 75-jarig bestaan in opdracht van Directeuren werden verzameld en uitgegeven, treft men onder het jaartal 1927 het volgende historische gegeven aan:

6 Juli: Huishoudelijke vergadering te Arnhem o.l.v. H. Colijn, ter bespreking van de uitbreidingsplannen (wis- en natuurkundige faculteit) en van de toestand der Vereniging in verband met de kerkelijke moeilijkheden".

Het behoeft wel geen toelichting, dat deze laaste woorden zijn op te vatten als een euphemistische aanduiding van de tegenstellingen, die door en rondom de leerstellige uitspraak van de in 1926 te Assen gehouden Generale Synode der Gereformeerde Kerken en de daaraan verbonden kerkrechtelijke consequenties, waren ontstaan en die ook binnen de kring der Vereniging voor Hoger Onderwijs op gereformeerde grondslag en der Vrije Universiteit doorwerkten.

Ook de nuchtere aanduiding van het tweeledig doel der vergadering van 6 juli 1927 zou echter reeds het vermoeden kunnen wekken, dat bij de realisering der uitbreidingsplannen de bewuste "moeilijkheden" niet geheel zonder invloed zijn gebleven.

Dat vermoeden bleek in elk geval aanwezig bij mijn promotor, Prof. Dr. W. J. de Haas, toen ik hem in augustus 1929 kwam raadplegen omtrent de aanvaarding van de mij aangeboden benoeming als hoogleraar in de natuurkunde aan de Vrije Universiteit.

Ten aanzien van de gang van zaken, die er toe geleid had, dat uiteindelijk de jongste van de door hem aan de benoemingscommissie genoemde personen voor deze beslissing gesteld was, zei hij namelijk: "Ik begrijp dat wel, Sizoo, daar heeft die slang natuurlijk tussen gezeten".

Dat was dan wel een te sterk vereenvoudigd model ter beschrijving van een ingewikkeld samenstel van oorzaken, van uiteenlopende aard en intensiteit. Als typisch en toch ook wel triest voorbeeld van de indruk, die een buitenstaander van de toenmalige verhoudingen binnen de gereformeerde kring blijkbaar kon krijgen, is het mij steeds bijgebleven.

Datzelfde geldt voor de opmerking van Dr. G. Holst, directeur van het Philipslaboratorium, toen ik hem bevestigde, dat het inderdaad de bedoeling was, dat door de op te richten faculteit ook experimenteel natuurwetenschappelijk onderzoek zou worden verricht. Zijn verwonderde reactie was nl.: "O, ik dacht dat men daar in Uw kring eigenlijk tegen was".

Laat ik hier onmiddellijk aan toevoegen, dat ik van beide raadgevers veel aanmoediging en morele steun ontving, die tot het nemen van mijn beslissing in belangrijke mate hebben bijgedragen. De gedachte om de Radioactiviteit te kiezen als onderzoekingsgebied voor het Natuurkundig Laboratorium heeft in de gesprekken met hen gestalte gekregen.

In die tijd werd in de propaganda voor de Vrije Universiteit het argument van het gevaar van de ongelovige wetenschap nog veelvuldig gehanteerd en uiteraard ook op de nieuw op te richten faculteit betrokken.

De waarheid gebiedt echter te zeggen, dat de drie jonge hoogleraren, die tot opdracht kregen de grondslag voor deze faculteit te leggen, meer morele en daadwerkelijke steun hebben ontvangen van hun collega's aan de openbare universiteiten dan van hun gelovige vakgenoten.

In deze laatste kring, en ik moet hier wel de Christelijke Vereniging voor Natuur- en Geneeskundigen noemen, konden zij ten aanzien van hun ondernemen in de eerste jaren niet veel meer dan "the benefit of the doubt" verwerven.

Ik kan dit zonder enige rancune zeggen, omdat ik weet, dat deze twijfel op zakelijke gronden berustte.

Ten dele hing zij samen met sommiger overtuiging, dat aan de medische faculteit voorrang had dienen te worden verleend. Voornamelijk had zij echter betrekking op de vraag of binnen de gereformeerde gezindte ten aanzien van de problematiek van de verhouding tussen natuurwetenschap en christelijk geloof *die* vrijheid van oordeelsvorming en meningsuiting gevonden zou worden, die voor de levensvatbaarheid en ontplooiing van een natuurwetenschappelijke faculteit een noodzakelijke voorwaarde geacht moest worden.

Binnen de enge en troebele horizon van Assen kon deze vraag inderdaad tot twijfel aanleiding geven.

Binnen de ruimte, die door de hoogleraren Dr. A. Kuyper, Dr. J. Woltjer en Dr. H. Bavinck rondom het vraagstuk van christendom en natuurwetenschap in hun desbetreffende geschriften was geschapen, was echter plaats voor gegrond vertrouwen.

In elk geval, hetzij met twijfel hetzij met vertrouwen gesteld, de vraag naar haar levensvatbaarheid binnen het Nederlandse gereformeerd klimaat heeft aan de wieg der faculteit gestaan en heeft haar bij het opgroeien vergezeld.

Tot mijn spijt moet ik erkennen, dat ook bij mij de balans van het vertrouwen naar de twijfel dreigde over te slaan, toen de Stone Lectures, die in het jaar van de oprichting van onze faculteit, door de hoogleraar in de dogmatiek, Prof. Dr. V. Hepp, in Princeton waren gehouden, onder de titel "Calvinism and the Philosophy of Nature" in druk verschenen.

Indien *dit* calvinistische natuurphilosophie zou moeten heten, indien *dit* de last zou blijken, die de gereformeerde dogmatiek op de jonge faculteit zou willen leggen, dan was de twijfel ten aanzien van haar toekomst inderdaad ten volle gerechtvaardigd.

Na de uitvoerige en afdoende kritiek welke door Dr. W. J. A. Schouten, de Arnhemse astronoom, die in de toenmalige discussies tussen theologen en natuurkundigen een vooraanstaande plaats onder de laatste innam, in het Orgaan der Chr. Ver. van Natuur- en Geneeskundigen werd geleverd [1]), heb ik echter over dit boek weinig meer vernomen.

Een der concrete vragen, waarop de toenmalige discussies tussen theologie en natuurwetenschap zich vaak toespitsten, was die naar de ouderdom der aarde. Dit is niet zo verwonderlijk, als men bedenkt, dat hier een in de joodse zowel als in de christelijke traditie van eeuwen, zelfs van millennia, geijkte getalwaarde van een tijdsduur geconfronteerd werd met een getalwaarde van dezelfde physische grootheid, die door wetenschappelijke inductie uit betrekkelijk recente waarnemingsgegevens was verkregen. In het geding "6000 jaar" vs "de orde van een milliard jaar" ging het dan ook niet om deze getalwaarde op zichzelf, maar stond enerzijds een eeuwenoude quantitatieve interpretatie van het scheppingsverhaal, anderzijds de waarde en echtheid van de door het methodisch onderzoek van de geschapen wereld verkregen kennis van het quantitatief aspect der zintuigelijk waarneembare verschijnselen op het spel.

[1]) Orgaan Chr. Ver. Natuur- en Geneeskundigen 1931, blz. 51.

Kort na mijn promotie had ik toegezegd mede te werken aan de serie "Christendom en Natuurwetenschap", die op initiatief van de Chr. Ver. van Natuur- en Geneeskundigen door Kok te Kampen zou worden uitgegeven. Toen mij, kort na mijn optreden als hoogleraar, gevraagd werd deze belofte in te lossen, door het schrijven van een boekje over Radioactiviteit, waarbij uiteraard ook de radioactieve ouderdomsbepalingen aan de orde zouden moeten komen, heb ik mij dan ook wel ernstig afgevraagd of het verantwoord zou zijn de faculteit, zo spoedig na haar oprichting, in deze discussies openlijk te betrekken.

Het zijn vooral de gesprekken met collega C. van Gelderen geweest, die mij geholpen hebben mijn aarzeling te overwinnen.

Zijn rustige verzekering, dat juist het z.g. "eenvoudige" gereformeerde volk altijd wijs genoeg zou blijken om een wetenschappelijk verantwoorde overtuiging, mits voorgedragen op een wijze, die het vertrouwen niet zou schaden, te respecteren en te aanvaarden, is voor mij toen en later van grote waarde geweest.

Met niet minder genoegen denk ik in dit verband terug aan de in diezelfde tijd gevoerde gesprekken met de oud-testamenticus G. Ch. Aalders, die, zoals tot mijn verrassing bleek, zich een respectabele kennis van de moderne physica, met inbegrip van radioactieve ouderdomsbepalingen, had eigen gemaakt, ten behoeve van zijn boek over "De Goddelijke Openbaring in de eerste drie hoofdstukken van Genesis".

Voor de oprechte overtuiging waarmede deze bekwame theoloog meende, overeenkomstig de toen gangbare gereformeerde schriftbeschouwing, te moeten pogen de natuurwetenschappelijke begrippen en kennis in de exegese van Genesis I in te dragen, kon ik slechts eerbied hebben.

Toch geloof ik, dat het juist deze gesprekken met Aalders zijn geweest, die mij pas volledig de ongerijmdheid van dit pogen hebben doen inzien en die mij zelf pas definitief van de neiging daartoe hebben bevrijd.

Laat ik hier tenslotte nog aan toevoegen dat op twee speciaal aan deze onderwerpen gewijde vergaderingen van de professorenkrans een openhartige gedachtenwisseling in collegiale verstandhouding mogelijk bleek, en dat het verschijnen van mijn boekje over Radioactiviteit geen aanleiding was tot verontruste reacties.

Maar ik haast mij dan ook, bij U de indruk weg te nemen, dat dit soort zaken in de eerste jaren van de faculteit het grootste deel van onze tijd en aandacht in beslag namen. Want dat was waarlijk niet het geval.

Onze primaire taak was een universitaire opleiding in de wiskunde, de natuurkunde en de scheikunde tot stand te brengen.

Tussen ons vieren heeft er nooit twijfel over bestaan, dat de meest urgente voorwaarde voor het slagen daarvan bestond in het zo spoedig mogelijk bereiken van een, de omstandigheden in aanmerking genomen, enigermate redelijk te achten niveau van vakwetenschappelijk onderwijs en onderricht. Ik zei met opzet "ons vieren", om U de naam van Prof. Dr. M. van Haaften in herinnering te brengen, die als buitengewoon hoogleraar in de verzekeringswiskunde, weliswaar slechts een klein deel van zijn tijd aan de faculteit kon geven, maar die met zijn maatschappelijke ervaring, zakelijk inzicht en wijs oordeel zijn drie jongere collega's niettemin tot grote steun is geweest.

Bij het terugzien op deze eerste fase in de ontwikkeling der faculteit dringen zich onwillekeurig bepaalde gebeurtenissen naar voren. De oprichting, door de studenten, van de faculteitsvereniging en haar erkenning en opneming in het landelijk verband der natuurphilosophische faculteitsverenigingen; de uitnodiging der zusterfaculteiten om toe te treden tot het Interfacultair Overleg; de opening van het laboratoriumgebouw; de eerste publicaties; de eerste examens; de eerste promoties; de eerste plaatsing van onze afgestudeerden bij onderwijs en industrie, het waren telkens aanwijzingen voor de levensvatbaarheid van de faculteit als instelling van hoger onderwijs, zij het dan ook voorlopig nog slechts op een zeer beperkt gebied en in zeer bescheiden gedaante.

Het hierdoor versterkte vertrouwen in haar toekomst bleef echter niet vrij van zorg en zelfs van bezorgdheid. Het financiële probleem was vanaf de geboorte der faculteit aanwezig en nam met haar groei in omvang toe. De gedachte aan de toekomstige mogelijkheid van subsidie kwam misschien in onze wensdromen wel eens op, maar in de concrete situatie kon alleen van vermeerdering der contributies en bijdragen van de vrienden der Universiteit versteviging en verbreding van de financiële basis worden verwacht. De actie daarvoor was dan ook aan de orde van de dag en daarin werden de hoogleraren destijds danig betrokken.

Tegen het "preken voor eigen parochie" werd onder elkaar natuurlijk wel eens gesputterd. Maar niettemin, wij hebebn in stad en land veel preekstoelen beklommen en talloze huisbezoeken afgelegd.

In het laatste was collega Coops het meest systematisch en volhardend. Ik weet niet of hij de bezoeken, die hij, meestal tesamen met de heer A. de Graaf uit Zeist, in vele delen van het land bracht, tot het einde toe heeft geregistreerd. Dat hij zijn *duizendste* bezoek noteerde kan ik mij nog goed herinneren.

(Wordt vervolgd)

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangenamen verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

EEN HEERLIJKE MANIER OM VAN KAAS EN SPEK SAMEN TE GENIETEN - - -

Kaas en Spekbroodjes!

Nou kunt U de twee fijne smaken samenbrengen in een heerlijk baksel . . . zo gemakkelijk . . . zo vlug. Dien deze typische Europese kaas- en spekbroodjes op komende Canadese stijl Zondag's "Brunch" op. En denk er altijd aan dat U bij zelf bakken Fleischmann's gist nodig hebt . . . . de meest betrouwbare gist die U kunt kopen.

Kaas en Spekbroodjes

Goed voor: 3 dozijn broodjes.

1. Bak 8 plakjes spek totdat zij bros zijn. Laat ze afdruipen en breek in snippers. (Bewaar het vet.)
2. Warm 1½ kop melk op; roer er 2 eetlepels vet in, 1 kop aardappelpuree, 1½ theelepeltje zout, en spekvet. Laat afkoelen tot lauw.
3. Los een theelepeltje suiker op in lauw water. Bestrooi met gist. Laat 10 minuten staan. Roer DAN grondig.
4. Voeg het melkmengsel, stukjes spek, ½ kop gehakte rijpe olijven en 1½ kop gesnipperde cheddar kaas aan toe. Roer er 2 koppen gewone bloem (vooraf gezeefd) doorheen. Klop tot 't smeuig is.
5. Meng opnieuw ongeveer 3¾ kop bloem doorheen om een zachte deeg te maken. Kneed totdat het smeuig is.
6. Plaats het deeg in een ingevette kom. En vet de bovenkant in. Bedek en laat het rijzen totdat het in omvang verdubbeld is voor ong. 50 minuten.
7. Kneed het deeg. Verdeel het deeg in 36 gelijke partjes en vorm balletjes. Plaats in ingevette muffinvormpjes. Bedek en laat het rijzen totdat het in omvang verdubbeld is voor ong. 50 minuten.
8. Bak in een matig hete oven (375°F.) van 15 tot 18 minuten.

Wanneer U zelf bakt - - - gebruik dan Fleischmann's om zeker te zijn.

BLIJFT GOED IN DE NIEUWE "BLIJF VERS" VERPAKKING

Voor al Uw

Verzekeringen

Auto-, Brand-, Ongevallen- en Ziekteverzekering

(met wekelijks inkomen)

en alle andere verzekeringen

Mac. Vanderhout

Insurance Agency Ltd.

795 KING STREET EAST HAMILTON, ONT.

PHONE LI 4-2837

A GOOD CIGAR!

SOLE CANADIAN AGENTS: TOP'S IMPORTING LIMITED - GRIMSBY, ONTARIO

BRONCHITIS,

astma, aambeien, bedwat., blaasklachten, bloedarm.-zenuwzwakte, gal- en leverkwalen, gassen, hoofdpijn, huiduitslag-jeuk, zweren en puisten, maag- en darmkwalen, maagzweer, nierontst.-steen of gruis, pijnlijk of moeilijk urineren, reuma of enige andere slep. ziekte? Slik geen vergiften, doch neemt de alom en vanouds bekende onschadelijke Flora geneeskruiden. Ongelooflijk mooie resultaten. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

★

Koopt bij de Adverteerders van CALVINIST CONTACT

★

HEBT U ZICH AL OPGEGEVEN VOOR EEN

Koops Jubileumtour

NAAR HOLLAND?

Retour Montreal—Amsterdam per KLM-Jet

$ 255.00

PLUS $76.00 voor 3 weken logies en 3 weken een auto (voor 2 personen) en een trip naar Londen en Parijs.

Keuze uit 20 vertrekdatums tussen 10 maart en 22 december 1967.

Schrijf LUCAS KOOPS, Manager VALENTINE TRAVEL SERVICE LIMITED, 1642 Bayview Ave., Toronto 17, Ont. Tel. 485-0336 (dag en nacht).

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewponts of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Our Priestly Task

We have various organizations — in the field of education, evangelism, labour and several others — by which activities we fulfill our prophetic and kingly task. Salem, the association for a Christian psychiatric hospital, however, is a project by which we perform our priestly *obligation.*

Therefore we should welcome this opportunity to alleviate the depressed and to relieve the mentally disturbed.

For it is possible that we are so occupied with proclaiming the Christian message and principles to our society (the prophetic office) that we forget those who live outside the lifestream of the society. As members of various committees we might be so busy organizing activities in the church (the kingly office) that no time is left to perform the humble task of 'washing each others feet'.

As a follower of Jesus Christ, however, we should be kings, prophets *and priests.*

Yet in general we rather prefer to be a prophet or a king than a priest. The priest mostly does his work being unnoticed. In the papers you will read daily about famous speakers and skillful political leaders, but only occasionally the names are mentioned of faithful workers in some underdeveloped country.

Among us as Christians it is the same. We would not bypass a collection held for remodelling of the church basement, which is the pride of our congregation, but we easily deposit a request for money for a mental hospital in the waste paper basket, because we know so little about mental illnesses.

Yet the exercise of the priestly office is the criterium *of our love. It shows whether we are actually concerned about the welfare of our neighbour, whom we never meet and whose psychic condition we are ont acquainted with.*

★ ★

A Positive Approach

Many Christian parents have — also last year — tried different ways to show their children the real meaning of Christmas. The presents were unwrapped a few days before or after Christmas, not too much fuss was made about decorating the inside or outside of the house, in order to focus the attention of the children on God's gift to men rather than on the exchange of gifts among each other.

Many of these devises are negative. *Perhaps we should try some* positive *ways this year, for instance, as the pupils of the Fruitland John Knox Memorial Christian School. This school changed the yearly custom from exchanging gifts every Christmas, to collecting money for more necessary purposes. To each grade a certain project was assigned: grade 1 — Rehoboth; grade 2 — Elim; grades 3, 4 and 7 — Salem; grades 5, 6 and 8 — Korean orphans. A total amount of $192.— was collected. Along with the contributions the students sent letters to the children who stay in the above-mentioned institutions.*

Indeed, to give is a positive way to express our thanks to Him Who gave Himself for us.

We hope that many Christian schools will consider this approach of celebrating the birth of Christ this year. Even individual families with children could allow some money for a present for the children of a family that cannot afford to buy something extra on Christmas.

★ ★

Sensational News

Newspapers and weekly magazines have to be sensational to a certain extent in order to arrest the attention of the readers. The headlines should be glowing and the news startling. This has been recently clearly illustrated in the case of Manchester's book about the late president Kennedy's assassination.

Scientific discoveries are often reported in the same fashion. In a popular way the people are told about the effects of L.S.D., the results of contraceptive pills, the possibilities of extending life by way of freezing the body or even creating life in a tube.

The average reader accepts these 'unquestionable' and 'well-established facts as the truth.

In many cases, however, these so-called 'facts' are less authentic and indisputable than the papers want us to believe.

Numerous times these articles are excerpts from scientific papers wherein the reported 'facts' are assumed *or are still in discussion among the scientists. Therefore we should be careful to accept everything the paper reports concerning 'miraculous' discoveries and contrivances.*

Some Christians became all upset when e.g. they read about facts which seemingly prove that evolution is considered to be a fait accompli *among the scienists. Ministers sometimes mention the news reports in their sermons, warning the congregation against the teachings of the scientists. These ministers would be wise to check the scientific sources before they upset the congregation. For the minister will be surprised to learn how much difference of opinion there is among the scientists.*

Centennial Report ③

ANALYSIS OF THE CANADIAN CHURCHES AND THEIR SOCIAL PROBLEMS

Closely connected with the work of the Church on the Frontier was **her battle against Intemperance.** We who are raised in a different cultural climate can hardly understand how destructive the evil of liquor was for the pioneer community and how it touched the whole life of the church. In 1875 the "Dominion Alliance for the total suppression of the liquor traffic" was formed and the churches were always in the forefront of the Temperance Movement. This strikes us the more since in Europe, e.g. Holland, especially the non-Christians, the Socialistic groups identified themselves with the Temperance cause. It was one of the concerns which kept the churches close to the needs of the frontier population.

Another concern of the Church **was the observance of the Sunday.** The isolation of the homestead was not very favourable for Church attendance. The churches tried to supply in this need through hundreds of preaching-stations. The Presbyterian Church particularly emphasized the importance of the Lord's Day, not only for the spiritual welfare, but for the life of the whole nation. The report on Sabbath Observance of 1888 stated, "It is not in place here to point out in particular how the due observance of this day is identified with man's physical, social, moral and religious welfare. It is evident that God not only wrote this law with his own finger on the stoney tablets of the Decalogue, but that he has written it in the very constitution and order of things. The more thoroughly this conviction is held and acted upon by the people of the land, the better will it be for them both from the economic and religious point of view."

In 1888, April 20th, the Lord's Day Alliance of Canada was formed by members of the several churches. In 1906 the Dominion Lord's Day Act was duly enacted in Parliament by a very large majority. It is worth mentioning that the Trades and Labour Councils and Labour Unions, with very few exceptions, also favoured the Bill. One day of rest for every six days of work secured to every worker had become a common issue of the Church and of the Labour-movement.

Through the years there was a close relationship between Church and Politics in Canadian history. Stewart Crysdale remarks: "There was no theory of a 'middle wall of separation' between church and state such as Jefferson had promulgated in the United States. Rather, the relationship between crown and cross in Canada was one of co-operation."

In all the major political issues — the struggle for political rights over against the Family Compacts, education, Confederation — the church played an important role. Churchmen were keenly interested in political affairs, as it is still today, e.g. Premier Ernest Manning, Tommy Douglas, etc. The Church looked upon the State for legislation to have her ideals — Sunday observance, temperance, etc. — crystallized in the laws of the country. The church felt responsible for the public welfare, e.g. in her battle for political purity. The church also had to teach the people the principles of Christian citizenship. We read in the Acts and Proceedings of the General Assembly of the Presbyterian Church in Canada, 1908, "Recognizing that civil government is a divine institution, our people be urged to discharge their duties as citizens honourably, independently and conscientiously — as patriots rather than partisans — and that our Ministers wisely and faithfully inculcate the principles of good citizenship." And "The church should not sponsor a party, but it is her function to create a right spirit in the community." Since politics was regarded as a holy business the same church pronounced (1912): "The ballot is sacred. The franchise is a solemn trust not to be bought and sold, but to be exercised as a civil responsibility and as in God's sight."

Co-operation instead of separation was the dominant theme of the Church-state relationship in Canadian history.

We will pay attention to one more issue se. **Church and Labour.**

Everyone who gets acquainted with the Canadian scene will notice that the labouring man is not anti-church, as has been the attitude of many working men in Europe. How can this difference be explained? We know that in Europe the Labour-movement from the beginning has been strongly under the influence of Marxistic anti-christian indoctrination. This was not the case in Canada. Since there was practically no interval between the settlement of the frontier and the beginning of industrialization, churches and industries grew up together. It was not before the turn of the century that the Industrial Revolution began to make its impact upon Canadian society and the churches realized that the lessons learned "in older countries" put a heavier responsibility upon their shoulders. In each church a 'Department of Moral and Social Reforms" was set up and in 1907 "The Moral and Social Reform Council of Canada" was organized, a Council in which the churches, the Trades and Labour Congress and Dominion Grange and Farmers' Association were represented. Before long this council became a migthy weapon in the hands of the progressive leaders of the social movement. Characteristic was the attempt of the church to keep in close contact with the labour organizations.

In a Statement of the Attitude of Christianity to certain social questions the Presbyterian Church declared in 1911: "It is because of the leavening work of the gospel of Jesus Christ that men discern the moral issues involved in economic relations . . . The church therefore is under the obligation to contribute to their solution . . . We believe that Jesus Christ is the final authority over all human life, in its social as well as its individual aspects. We believe that righteousness can be realized in the complex conditions of modern life only through the application to all human affairs of the principles of the Kingdom of God, as taught by Jesus Christ."

When we as New Canadians want to apply our Calvinistic heritage to the Canadian scene we cannot pass by the history of the Canadian Church. We believe that the Lord has "revealed and entrusted riches" also to His Church in this land and have indicated some of those riches. This does not take away that our hearts are filled with concern as we look upon the churches in our present day.

There have been **factors in Canadian Church life which have greatly undermined the true foundation of the Church. Three factors may be mentioned.**

a) The Frontier — Though the frontier was a challenge for the churches and the home-missionary shared the hardships of the pioneers, yet the church did not escape the dangers of the frontier. The missionary was so much "on the Trail" that easily his "theological home work" became secondary; that means that through the years the emphasis shifted from "teaching" to "practical Christianity". The frontier situation did not favour theological thinking. It initiated a process of steady erosion, esp. of Calvinistic orthodoxy. What did it matter to the frontier man who was preaching — a Calvinist, a Methodist, or a Baptist — as long as the "simple Gospel" was preached. But this theological indifference paved the way to a superficial **Christianity.**

b) It is understandable that such a Christianity was not able to make a strong stand as modernistic teaching penetrated the churches via the Theological Colleges, e.g. Queen's College in Kingston.

c) Though the social concerns of the Canadian Churches had their roots unmistakably in the Word of God, yet the social reform movement became more and more under the influence of the Social Gospel. This made its inroads esp. during the years of economic depression and dominated the theological outlook of the United Church. (The United Church came into existence as a union of the Methodist Church, the Congregational Church and about 60 per cent of the Presbyterian Church.)

The Social Gospel emphasized the social aspect of the gospel at the cost of the heart of the Gospel, namely redemption. It was a secularization of the Kingdom of God on the basis of a liberal theology.

The Canadian Churches are in a tremendous crisis. On many occasions there is no pure preaching of the Word of God and no Christian discipline.. The powers of secularization are frightening in every area of life. But there are still in all the Canadian Churches many Christians who are longing for a Reformation and the "Declaration of Faith concerning Church and Nation" adopted by the General Assembly of the Presbyterian Church in 1955 is an example of true Reformed witness. We believe that we as Calvinistic Christians coming from the Netherlands have a special heritage to share — but we cannot make this contribution separated from other Christians. The riches and the concerns of the whole Christian Church in Canada ("I believe one holy Christian Church") have become ours. In this historical situation of the Church in this land we have to make our contribution humbly and joyfully.

(To be concluded.)

Vitamins - Important?

by Dr. J. Van Belle

2. RICKETS

Rickets is caused by a deficiency in vitamin D. Our skin secretes a provitamin D. All we need are the ultra-violet rays in the sunlight to convert this provitamin into real vitamin D. The miserable thing is that smoke, fog and dust will filter these important rays out of the sunlight before they reach our skin. Window-glass, for that matter, will do the same thing. The winter months, of course, deprive us of much sun altogether. The normal diet of an infant, bottle-fed and breast-fed alike, is a poor source of vitamin D. Again prevention is important. When no vitamin D is added to the diet of an infant, rickets may be well developed at the end of the first year of its life. What is rickets? What does vitamin D do? What is it needed for?

A lack of vitamin D will result in a defective, retarded growth of normal bone. In the blood, the amount of calcium and phosphate is lower than normal — Vitamin D has an effect on the absorption of these minerals from the gut and their secretion from the kidneys. And it is these two minerals that are needed for the normal calcification of bone. The result is that the bones become very soft and will bend easily — resulting in various deformities. These deformities are most easily seen in the chest, spine (the abnormal curves will affect the posture) and extremities (e.g. bowlegs and knock-knees). Teeth will erupt late. Even the permanent teeth may be affected. Dental caries are common and large. If the disease goes on for some time without treatment the abnormal changes can become permanent. This will be especially important in the grown-up woman, when she is going to have children. Deformities of the bones of the pelvis could make a Caesarian Section necessary.

The doctor is often helped in his diagnosis by an X-ray. It shows a characteristic picture of the deformed bones.

When there is only mild rickets it may heal by simple exposure to sunlight; in the more severe cases vitamin D has to be given. The healing process starts within days. Total recovery from bone deformities, however, may take a long, long time; it could even take years. When the disease is very advanced deformities can be permanent and incurable.

Prevention is, again, the keyword. In our climate children only receive enough sun during the summer months. All pre-school children should have a supplementary form of vitamin D during the winter months. Infants should receive vitamin D in some form or another every day — winter or no winter — breast-fed or not breast-fed. Cod-liver oil is a good not a very expensive source. Numerous vitamin drops can be bought in every drug store. These contain other vitamins as well: vitamin A and C.

Administration of vitamins is the responsibility of the parents. Forgetfulness is not a real excuse. Small reminders in this respect are sometimes helpful. The bottle can e.g. be put beside the baby-powder so that you have it right in front of you when you have to change the baby. Or when you have to take medication yourself put it right beside your own pills so that you will be reminded again and again when the time comes. The important thing is usually that you have to get into the habit.

It would be shameful if rickets (due to vitamin D deficiency) would occur in one of our homes.

CHURCHES AGREE ON NAME IF MERGER IS REACHED

(RPPS) — The "Presbyterian Reformed Church in America" will be created if a proposed union of the Presbyterian Church U.S. and the Reformed Church in America takes place, according to an agreement reached at a meeting here in October.

According to the timetable of the two churches' Joint Committee, the target date for presenting the Plan of Union to regional units of both churches is 1968. This would permit a final decision by 1969 meetings of the Presbyterian General Assembly and the Reformed General Synod.

The constituting assembly of the united church would then be held in 1970. (RES)

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

15

The first thing for us home missionaries in Canada, after moving in, was to find the people. By government policy, as explained before, they were scattered in all directions wherever places were available. We had to find them.

To his disciples our Saviour said, "I will make you fishers of men"; to us in Canada he said in effect, "I make you hunters of men."

Of the Aylmer group one family, Mr. and Mrs. Harry Verdun and children, were located in town. They were easy to reach and Mr. Verdun could tell me where to find other families living not too far out. Those again could point the way to others they had met. So one could make a start. But there were many farther out who as yet had no connections with fellow immigrants and whose names were not yet known to us. Some times by stopping at restaurants and so on one could find some. Occasionally we just as it were stumbled over new arrivals. The secretary in Trenton would send us names and addresses of new immigrants. These were mostly rural addresses, R.R. 3, Strathroy, or whatever it might be. We had to find our way. We would go to post offices to ask, "Would you tell me, please, where is Route 3?" or whatever it might be. For certain good reasons the law forbade them to tell us where So and So lived, but there might be others around who would. So we had to find our way around. It was adventure, sometimes interesting, sometimes tiresome.

My first call out of Aylmer was on the N. Buis family, the brother who on our first Sunday in Aylmer made the plea for us to come. I knew I had to go south, turn west on a certain road, after that made a wrong turn, got lost and hunted around, got caught in a downpour, but managed to find them and was cordially received. Little did I think that later our daughter Marian and her immigrant husband and their children would be living in this very home for many years!

Working out west from Aylmer I soon found J. Broer and C. Broer and others at Sparta, B. J. Vos at Port Stanley, others at St. Thomas. I was told there was a large family north of Aylmer, but the directions were a bit vague. I traveled around quite a while, asking for a large Dutch immigrant family, but somehow did not get there. Then suddenly I noticed a man on a wagon back of a house, drove in, asked his name, and there he was, our brother C. Van Gurp.

One morning I determined to go east, find immigrants and see how far east I had to go until I met people under the care of my eastern home missionary neighbour, Rev. A. Persenaire, who reached west from St. Catharines. Yes, there were some there too, but I had to press forty miles east, to Simcoe, until I made the contact I was looking for. At the end of a long day I found a nice quiet room on a third floor, pulled out Banners and Wachters I brought with me, put my feet on a chair and enjoyed a few hours of quiet reading. Was that ever good!

On the Hunt

In the beginning there were none of our families in London — they were all in the country — but I heard of a large family in or near Ilderton, about fifteen miles northwest from London. Yes, there they were, a mile east of the village! A knock at the door, a Dutch lady opened it . . .

"Are you Mrs. —?"

"Ya?"

"I am Dominee So and So."

"Oh, how fine! We had heard there was a minister coming here and we wondered whether he would come to us too, and here you are. Come in. Son, quickly run to your father in the field and tell him the dominee is here." And so he did and the father came. And so I met Mr. and Mrs. Haagsma and family at Ilderton.

Some six miles or so west from there was Jacob Vander Wal. He was at work in the field but the wife and the baby were at home. After a brief visit back to the Haagsmas. It was time to eat supper, the invitation to stay for it was gladly accepted. After that for the first time in my life I heard a father read from the Acts of the Apostles for his family in the Frisian language. After arranging for a service at this home the next week we must go on.

About the same time I was trying to find a family northeast of London. Somehow I had no success. Stopping at a garage I asked about immigrants. "Well," said the man, there's a family across the road . . ." Coming out I saw two young girls, evidently Dutch.

"Are you Dutch girls?"

"Yes, can you speak Dutch too?" Certainly. And they brought me to the H. J. Vander Veen family of four and the J. Croese family of seven. From then on till the next Spring every other Sunday evening it was my pleasure to pick up these two families, bring them to the Haagsma home, where the Vander Wals would also come, and we would have a service and a visit afterward, and sing all the way home.

It was hunting, tracking, all right. Often, in order to find the people again, one would have to write down carefully just where they were. Mr. N. Buis, mentioned before, one time was with me on a trip to the D. De Ruyter family, a long way west and north of St. Thomas. As we found our way, this way, that way, he said, "Dominee, u bent net een speurhond" (Dominee, you are just like a police dog).

In trying to find our folk three things were helpful. Generally they lived in old houses: there were exceptions to this but often the houses were old, had lost their paint and in general were in poor condition. Very often as we came near we could see standing in the yard that large "'kist", the box in which goods had been shipped with the name of the family on it in large letters. If after that there was still any doubt left it was removed when at the door we saw an array of "klompen", wooden shoes which these folk brought with them and usually wore until they had served their time.

One day coming back from a meeting in Hamilton I inquired about a family whose name had been given me. Following directions, as I thought, I came to an old house standing back from the road. There was no sign of life there. The driveway apparently had not been used of late but looked as if it was in good condition. I drove in, cautiously, could not see the hole in the road, and suddenly the Chevrolet stood almost on its head! The nearest farm from which help might be secured was quite distant. Soon it would be dark. What to do? After some serious thinking I gathered corn stalks and dry grass as much as I could find and stuffed them in the tracks. Having set the wheels perfectly straight, and taking my place behind the wheel, I prayed earnestly for help . . . Then I set the motor in reverse, stepped hard on the gas, and — that chevvy took one big leap and landed safely on the road! The family was found and become a living part of the church.

Near St. Thomas one stormy day when the roads were a bit icy the car stalled on a hill. Along came a young Canadian, saw my predicament, stopped, got me going again. As I thanked him he said, "keep your motor pulling, don't hurry, steer for the middle of the road, never mind the back end." As he turned away I heard him mutter under his breath: "This is no time for an old man to be out."

Along the river west of London I found a family, Dutch immigrants but of the Roman Catholic church. No priest came to look them up. They were greatly pleased that a Protestant minister would visit them and we had a good chat.

It all meant a lot of driving around, many nights away from home, staying over in all kinds of places. In an out of the way place I stayed in a rickety hotel. It looked as if it might make a good fire if one ever got started. There was no fire escape except a rope by the window. At least it looked strong enough, just in case . . . Roads were not what they are today. Our new chevvy took a lot of beatings especially in bringing people to church, often as many as ten or twelve at once. After a while the springs were worn out and the shock absorbers were giving out, and I had to turn it in. Thirty thousand miles a year in the first years was not unusual. Happily the Church willingly paid the mileage. It was important work, finding and helping people, laying foundations for the development of the Church, reaching the scattered ones. It has always been a happy thought that when these folk came we were there to stand by them, that God would use us for that beautiful task. In this too we say, Wondrous are his ways.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE DECEMBER PROBLEMS

No. 232 (VanGottschal)

That white by sacrificing Bishop and Queen is able to make it, is really surprising in this problem. I think you will have enjoyed it. 1. B-Q5, KxB; 2. Q-B5 ch, NxQ; 3. N-N4 mate. Isn't this an excellent mate position? However, some shadow falls on this good work of the author. There is half an alternate solution, missing the colour and spirit of the main one: 1. B-R7, K-B5; (after 1. —, K-Q4; 2. Q-B5 ch follows etc. as in the main solution); 2. N-B7, forces the King to go back to Q5 where he came from. The end is 3. RxN. One point more for those who found it.

No. 233 (Sparke)

Mr. Sparke made something sparkling although it did not create too many difficulties. 1. N-B2 of course. The black Queen can do no harm any more. The threat 2. R-KB5 ch is clear. If Black takes the Knight with his Pawn and gives check by his Bishop, 2. R-K5 is sufficient. After 1. —, QxN; the threat will work. All in all, not too deep and not too difficult. We like to see this kind from time to time.

No. 234 (DeJong)

This is a very regular two-mover, also easy. Those who want more extra difficult problems will have been disappointed a bit in December. However, the last month of the year had to do with my choice and I am certain that some of our contestants will have appreciated it. 1. Q-B3, thr. 2. QxB mate. Simple comme bonjour.

No. 235 (Layer)

Mr. Layer gave a problem this time, which gave some headaches here and there, I suppose. The key move is not evident at all. 1 B-N4, thr. 2. Q-R1 mate. (Dutch: 1. Lc4, dr. 2. Da1 mat.)

Here again we have a Bishop ready to sacrifice himself. But whoever may capture him, the Knight at R3 will mate the King. A good problem!

The Galt Conference on Evangelism

During the three days, January 16th-18th some twenty to twenty-five ministers of the Presbyterian Church in Canada and the Christian Reformed Church met together in Knox's Presbyterian Church, Galt to consider the problems involved in Reformed Evangelism. A committee composed of two ministers from each church: Professor W. Stanford Reid and Reverend R. A. Jackson of the Presbyterian Church and Revs. G. Rienks and J. H. Binnema of the Christian Reformed Church had organized this meeting and succeeded in making it a successful venture.

The conference opened on Monday evening with an address by the Reverend Max V. Putnam, St. Andrew's Presbyterian Church, Kingston, Ontario, who dealt with the subject of "The Pastor as Evangelist." Based upon his wide experience of evangelistic work in many different phases, Mr. Putnam was able to bring home to those present the opportunities which the pastor has in his community.

On Tuesday morning and afternoon Dr. Joel H. Nederhood, radio pastor of the "Back to God Hour" dealt first with the theology of evangelism and then with the use of mass media. Dr. Nederhood's emphasis upon the sovereignty of God in evangelism sounded an important note which is so often neglected in much evangelistic effort. His practical experience, also, in the use of mass media likewise brought many provocative and fruitful suggestions to those present. In particular, his insistence upon the necessity of preparation for the use of mass media was very important.

On the Tuesday evening two reports were given to the conference, one by the Reverend Wilbert Young, Chairman of the Board of Evangelism and Social Action of the Presbyterian Church on the World Congress on Evangelism held in West Berlin last autumn, and the other by Mr. R. G. Spankie, one of those responsible for the carrying out of the "Sermons from Science" program to be held at Expo '67 in Montreal.

The final meeting was held on Wednesday morning when the Reverend R. A. Crooks, St. Andrew's Presbyterian Church, Parry Sound, took up the problem of the pastoral care required after an evangelistic campaign. Mr. Crooks has had a wide experience of evangelistic work both in America and in Britain and was able to present a stimulating paper on this topic.

Each of the papers was followed by a lengthy discussion, very often extending to an hour and a quarter. There was much cross fire between speaker and audience with the result that many found it a very stimulating experience. In fact, it was so fruitful, that a request has been made that another such conference be held in May of this year, only this time with an opportunity for more to attend.

In a very real sense this was indeed an ecumenical endeavour. The participants in the conference came from different backgrounds, but in their unity on the basis of the Reformed Faith they soon came to know each other and to appreciate each others thoughts and interests. Both the discussion in meeting, the informal conversations and the fellowship around the meal tables, prepared by the ladies of Knox's Church, all helped to bring them together in true Christian fellowship.

It is hoped that another conference may be held towards the end of this May in Galt and an announcement will be made giving further details in a few weeks.

W. Stanford Reid.

THE HISTORY OF LIGHTING

New York (NAPS) — Stone lamps 20,000 years old were recently discovered in the Lascaux caves of France — offering evidence that our ancestors didn't live in the dark ages after all.

The Sumerians, 2,500 years before the birth of Christ, used lamps of gold and alabaster. The Romans were also extravagant when it came to lamps; Pliny records that one richly decorated lighting device set its owner back 50,000 sesterces (roughly $3,000) — and it probably didn't even have a shade!

Remarkably enough, the Romans are said to have preserved lamps in some of their sepulchres for centuries, and many legends are told of their never burning out. In the papacy of Paul III (1534-40), a lamp was found in Cicero's daughter's tomb, which had been shut up 1,550 years before, and was supposedly still burning.

One of the most famous sources of light to shine from the ancient world, was built by the Romans at Boulogne, on the coast of France. It was a lighthouse 200 feet high and 192 feet in circumference — using great bonfires for signals — and it stood as a reliable guide for mariners for more than 14 centuries!

Gas lamps, on the other hand — the most "modern" source of light before Edison — were used by the ancient Chinese who brought gas up from 1,600 feet below the surface of the earth, then piped it around town in bamboo rods.

Some of the lighting devices of today are just as remarkable. For example, there is a lamp that prevents wool shrinkage and another that can make flowers grow at night. Even more recently, industry has come out with unbreakable flexible light — in panel or tape form!

Known as an EL lamp, the device emits soft glowing light and offers a life of about five years. It consists of separate layers of aluminum foil, phosphors, translucent conductor material and copper leads — all sealed within special plastic film. Called Aclar, the film acts as a moisture-proof sandwich — which protects the light from cracking, chipping, pealing and corrosive atmosphere.

In tape form the light may be a mile or so long. For practical applications, one form uses the material to make flashing belts and signs for highworkers and emergency crews.

More recently, EL lamps are being used as instrument panels for the Lunar Exploratory Module and Command Modules of Apollo spacecraft. Who knows? EL lamps may one day light our way to the moon!

But EL lamps and their bright electrical cousins that we use every day, were a long way in coming. For it was way back in 1801 that Sir Humphrey Davy invented the carbon-arch lamp — and ushered in the beginning of electrical lighting. But the lamp proved to be merely an unusual novelty and oil lamps continued in vogue during the 19th century.

Between 1878 and 1880, Thomas A. Edison and Joseph W. Swan finally developed a practical electric lamp for interior lighting. After many attempts, they discovered a filament that glowed satisfactorily in a vacuum and which didn't use up too much current; this filament was a thread of carbon — that glowed brightly with a yellowish light.

Today, the United States leads the world in making electric light bulbs — turning out about 2¼ billion lamps every year. More than 700 million of these are for general lighting (15 to 150 watts). About 500 million are for miniature lamps, and some 120 million are Christmas tree lights.

Engineers in the meantime, have developed many types of bulbs. Two of the most efficient of these are sodium-vapor and mercury-vapor lamps — which are used to light highways, factories, television studios and canals. Lamps filled with rare gases such as neon and krypton are widely used for airport fog lights and advertising signs.

Fluorescent lamps furnish so-called "cold light." Using the same amount of power, they are able to produce several times more light and only one-fourth as much heat as filament lamps do. And then, of course, there is the most modern type of light, the EL lamp, wrapped in Aclar — the unbreakable flexible light in tape form.

We've come a long way from the first stone lamps which our ancestors used — and it's been a very bright and enlightening journey to be sure.

Economic Roundup

1966 was a very prosperous year for Canada but not for all Canadians. While a few unions were able to negotiate large wage increases, some as high as 30%, most people were the victim of inflation as prices rose 4%. Middle income class people were hard hit by tax increases in the March budget and again in the December mini-budget as Mr. Sharp tried to "cool off" the overheated economy.

The Bank of Canada also did its share by bringing less new money into circulation resulting in a sharp rise in the price of money, namely interest rates. Expensive money has a dampening influence on demand for capital by business men for new expansion projects and by consumers for new cars, appliances and the like. Housing construction was also a victim of tight money and as a result the price of homes went up substantially, particularly in fast growing areas like Toronto.

Business men probably were not too happy with the 5½% "refundable" corporate tax contained in the March budget. Moreover there was a decline in pre-tax corporate profits. This was due to higher costs of wages and materials, while strikes also had an unfavourable influence on business. Rising prices, tax increases and strikes appear always to go together with overfull employment and too much prosperity.

For 1967 gross national product (the total of all goods and services produced in Canada) is expected to be up over 7% as compared with 10% last year. Prices may rise a further 3½% as the large wage settlements made in 1966 start to make themselves felt throughout the economy and other costs also continue to go up.

Due to the combination of high interest rates and increased taxes, the economy has cooled off substantially. Consequently, Mr. Sharp did not think it necessary to raise taxes last December more than required to cover the increase in the old age pensions. The Minister has stated that depending on the temperature of the economy this Spring, there may or may not be a further tax increase in the next budget.

With the cooling off of the economy has come an easing of money and a declining trend in interest rates. This should result in a pick-up in home construction activity later on this year, and possibly weakening housing prices late in 1967 and in 1968. Recently Labor Minister Nicholson announced a new $300 million program of direct loans to builders to boost housing starts.

Due to lower corporate profits and the completion of big construction projects like Expo '67, capital expenditures for new plants and machinery this year and next will probably be lower than in 1966. We gather that some consulting engineering firms are already biting their fingernails for lack of new projects to design. While a serious recession may not be coming, it would seem certain that we are in for a period of readjustment characterized by slower economic activity and maybe rising unemployment.

Drs. J. P. Verseveldt.

CHRISTIAN SCHOOL OPERATES IN SPAIN

(Christian Home and School) — Tarrasa, Spain is a city of 150,000. Until recently, the families of the five evangelical churches there had nowhere to send their children for instruction except the Roman Catholic school.

In December, 1964 the Missionary Monthly set forth the need for an evangelical school in Tarrasa. With the increased toleration toward non-Roman Catholics it had become possible to open a Protestant school.

The wonderful response of the Missionary Monthly readers gave believers in Tarrasa encouragement to plan and build. The building they erected has six classrooms for 250 children. Instruction is from primary, in which there are six grades, up to second year of high school. Then the children will have to be transferred to a non-evangelical school to finish their studies.

The fact that so many children have already been enrolled has produced a problem. It was planned to furnish just one or two classrooms to start with. However, it looks as if all the classrooms will be needed immediately. In order to clear the debt on the building, five families have pledged to see that the balance is paid to the builder over the next two years. Additional help is needed. (RES)

INDONESIE, wat nu?

❷

Het is tot op vandaag nog niet helemaal duidelijk waarom de communistische partij in Indonesië in oktober 1965 plotseling naar de macht greep. Men wist immers dat het leger niet als één geheel achter de communistische beweging stond. De leden van de communistische partij — het gewone volk — was niet in staat om, bij een eventuele botsing met het leger, de militaire macht er onder te krijgen. Was het misschien omdat men vreesde dat de generaals van het nationale Indonesische leger, zoals Suharto en Nasution, Sukarno zouden dwingen om af te treden, aangezien de economische toestand met de dag verergerde? Vreesde men dat Sukarno vanwege zijn gezondheid (hij heeft een nierziekte) zijn functie als president zou moeten neerleggen en in dit geval de mogelijkheid voor de communisten om de leiding over te nemen zou zijn verkeken? Het rechte weten we er nog niet van, maar gedurende de rechterlijke verhoren van de nog in leven zijnde communistische leiders, zoals b.v. Supardjo en Omar Dhani, zullen de feiten langzamerhand wel aan het licht komen en eveneens de vraag kunnen worden beantwoord in hoeverre Sukarno zelf bij de revolutie was betrokken.

De vraag waarvoor Indonesië momenteel is gesteld is: hoe het Indonesische schip van staat weer in de vaart te krijgen.

HET DRIEMANSCHAP

Hoewel Sukarno nog steeds in naam de president van Indonesië is, hebben in werkelijkheid Suharto, de sultan van Jogjakarta en Malik, het heft in handen.

Generaal Suharto, die op het moment dat de andere militaire leiders in het Krokodil Gat (een toepasselijke naam) werden vermoord, een vriend bezocht en zodoende de dans ontsprong, is een oprecht man. Gezien de politieke situatie in Indonesië wil hij voorzichtig te werk gaan, ook al zijn de studenten het hiermee niet eens. Er is echter nog steeds een sterke groep, vooral op Midden Java, die communistisch is gezind, terwijl op Midden- en Oost Java een groot deel van de Mohammedaanse bevolking pro-Sukarno is. Suharto wil de communistische revolutie trouwens niet met revolutionnaire maatregelen bestrijden. Hij staat er op dat er volgens de **grondwet** wordt gehandeld. Vandaar dat hij om wettelijke redenen het levenslange presidentschap van Sukarno ongeldig heeft verklaard. Toch is het volgens hem niet juist om Sukarno nu zonder meer aan de kant te zetten, tenzij de gerechtelijke onderzoekingen uitwijzen dat Sukarno een landverrader blijkt te zijn geweest, die Indonesië aan het communisme heeft willen uitleveren. Zolang dit nog niet bewezen is, acht Suharto het wijzer om met de president te wachten tot de nationale verkiezingen in 1968. Het volk kan dan zélf beslissen.

De minister van economische zaken, Sultan Hamengku Buwone IX, die onder ons bekend is als de sultan van Jogjakarta, is eveneens van mening dat men voorzichtig te werk moet gaan en niet onnodig onenigheid bij het Indonesische volk moet kweken. Inmiddels zit hij niet stil en reist stad en land af teneinde de economische machinerie in Indonesië weer aan het draaien te krijgen. Hij is een sympathiek man en weet heel goed dat de westerse landen niet in de stemming zijn om langer als suiker-oom te fungeren, zonder dat men ervan is verzekerd dat het geld goed wordt besteed. De sultan vraagt om steun, opdat Indonesië na enkele jaren zichzelf weer kan bedruipen.

De tweede Indonesische 'handelsreiziger' is Adam Malik, die belast is met de buitenlandse politiek. Hij voelt er meer voor om Sukarno het presidentschap te ontnemen, want gedurende zijn onderhoud met verschillende buitenlandse presidenten moet hij steeds horen dat Sukarno toch nog steeds blijft praten over Confrontatie (strijd tegen Maleisië) en tevens zijn communistische ideeën rondbazuint. Vandaar dat Malik Sukarno graag van het politieke toneel ziet verdwijnen. Want de zaak van de Confrontatie is inderdaad een lastige zaak.

Wij hebben er in ons vorig artikel reeds op gewezen dat men niet moet denken dat het Indonesische volk **en bloc** gecharmeerd is op de westerse mogendheden. Zelfs al is men niet communistisch, daarom keurt men de militaire macht van Engeland in Maleisië nog niet goed. Dit levert voor Malik nog wel eens moeilijkheden op bij zijn pogingen vriendschappelijke verhoudingen met de niet-communistische landen te scheppen. Malik geeft de moed echter niet op. Hij is een doortastend man en heeft kans gezien de oorlog met Maleisië tot een stilstand te brengen; Indonesië weer in de U.N. te loodsen en de verhoudingen met de V.S., Engeland, Frankrijk Duitsland, Japan, Australië, Nieuw Zeeland en Nederland te herstellen. Dit was noodzakelijk, want genoemde landen zouden geen economische hulp willen aanbieden zolang Indonesië agressief zou blijven.

TWEE PROBLEMEN

Ongetwijfeld heeft Indonesië nog veel meer dan twee problemen op te lossen. Twee van deze problemen hebben momenteel toch in het bijzonder de aandacht, n.l. wat men met president Sukarno moet doen en de economische situatie.

Zoals wij al eerder hebben gezegd staat een groot deel van het volk nog achter Sukarno en beschouwt hem als de nationale held. Vooral de ouderen zijn z'n strijd voor onafhankelijkheid nog niet vergeten. Als nationale leider houdt hij min of meer het eilandenrijk te samen.

Sommigen vinden dat Sukarno moet aanblijven omdat men hem als zondebok kan gebruiken. Er zullen ongetwijfeld nog wel eens moeilijkheden komen en in dat geval zou men de schuld op Sukarno kunnen schuiven.

Aan de andere kant zijn het de studenten en sommige militaire leiders die aandringen om Sukarno op straat te zetten. Niet alleen omdat men vreest dat de communistische elementen, die nog steeds aanwezig zijn, de kans zullen krijgen om de macht in handen te krijgen, maar omdat veel verkwistende heren, zowel in het leger als in de regering, nog steeds hun herenleventje kunnen voortzetten, omdat Sukarno dit oogluikend zal toelaten, daar hij er zelf ook moeite mee heeft om de tering naar de nering te zetten. Indien het driemanschap onbelemmerd haar gang zou kunnen gaan, dan zou het schoon schip kunnen maken. Dit houdt echter ook in dat men het aantal strijdkrachten zal moeten verminderen. Daar voelen veel soldaten niet voor. Ze hebben het nu zo slecht nog niet (vooral de officieren zorgen er voor dat ze aan hun trekken komen). En waar moeten ze elders werk vinden? Toch slokt het leger (400,000 man) heel wat van het budget op, terwijl men elke cent broodnodig heeft voor de voedselvoorziening en de industrie.

Dit is de reden waarom sommigen menen dat men eerst moet zorgen Sukarno kwijt te raken. Anderen beweren dat men eerst moet proberen de economie op gang te krijgen. De hongerige magen worden dan weer gevuld, zodat men zich verder niet zo druk zal maken over het wel en wee van Sukarno. Tegelijkertijd komt er dan weer meer werkgelegenheid, zodat de soldaten in de bedrijven werk kunnen vinden.

Aan de economische opbouw wordt door de sultan van Jogjakarta dan ook hard gewerkt. Hij heeft al enkele resultaten geboekt. Amerika heeft reeds rijst gestuurd. Nederland heeft $18 miljoen beloofd; Australië 1.5 miljoen Australische dollars, Duitsland 14.5 miljoen Duitse marken en Engeland £1,000,000. Men moet hieruit echter niet de conclusie trekken dat dit allemaal gebeurde gedurende een Sinterklaas partij. Want, ook al is het beloofde bedrag een hele steun voor Indonesië, de genoemde landen hebben eerst goed geïnformeerd of de handel met Indonesië nu weer voort kan gaan en of de buitenlandse bedrijven in Indonesië niet op zekere dag onteigend zullen worden zonder dat men nagenoeg een cent schadevergoeding ontvangt. Vooral Nederland wil hiervan zeker zijn. Ervaring is de beste leermeester! Daarom heeft de Nederlandse regering de Sultan van Jogjakarta eens aan de tand gevoeld. Men is overeen gekomen dat de Nederlandse aanspraken op de vergoeding voor het onteigenen van Nederlandse bedrijven tot een vierde van het totaal zal worden teruggebracht (van $1400 tot $250 miljoen). Hiervan had Indonesië reeds beloofd $70 miljoen te betalen. Het resterende bedrag zal vanaf 1973 in gedeelten worden afbetaald, waarvan 1% rente zal worden betaald. Bovendien heeft de bekende Nederlandse econoom professor J. Tinbergen van de economische universiteit in Rotterdam op verzoek van de Indonesische regering een bezoek aan Indonesië gebracht om de regering te assisteren bij de economische 'planning'. Philips zal spoedig een fabriek in Indonesië openen. De olieraffinaderijen hopen spoedig weer op volle toeren te draaien. Zodra er in de industrie maar eens weer beweging komt, loopt de staatskas langzamerhand weer vol. Want Indonesië is een rijk land. Het beschikt over veel grondstoffen en neemt, wat de tropische vruchten betreft, op de wereldmarkt een belangrijke plaats in. Het Indonesische volk zal echter de handen uit de mouwen moeten steken om haar rijkdom op te delven. Want ondanks de welgezinde houding van de westerse landen moet er nog heel wat werk worden verzet, alvorens Indonesië er weer bovenop is.

EEN VRAAG

Ongetwijfeld zijn er lezers die zichzelf afvragen: zijn degenen die na de oorlog tegen de Indonesië-politiek waren niet in het gelijk gesteld? Was Indonesië wel in staat op eigen benen te staan? Levert de hedendaagse situatie niet het onomstotelijke bewijs dat de Partij van de Arbeid onjuist heeft gehandeld?

In **principe** heeft men m.i. juist gehandeld. Indonesië moest niet weer onder Nederlands gezag worden geplaatst. Want onwillekeurig wordt het dan toch een belangenpolitiek. Het is echter jammer, dat de Nederlandse regering zich door Amerika en Engeland de wet heeft laten voorschrijven. Want uit de huidige ontwikkeling blijkt dat het inderdaad mogelijk is om samen te werken, zolang men de juiste personen in de Indonesische regering heeft. Wat zou het Indonesische volk dan een ellende gespaard zijn gebleven!

Nu de banden met Nederland opnieuw worden aangeknoopt, hopen wij dat de Nederlanders inderdaad bereid zullen zijn Indonesië te **helpen,** niet als meerderen maar als vrienden.

INDONESIË

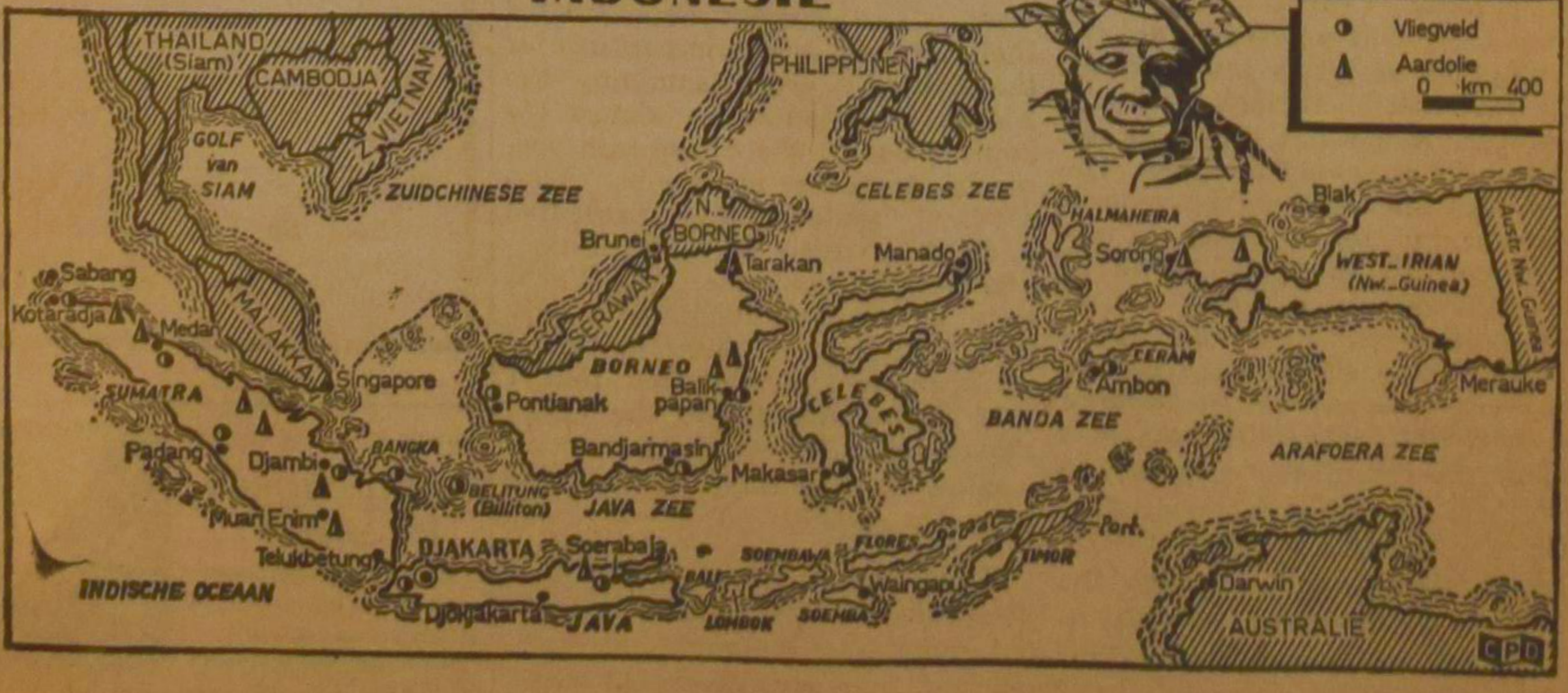

AMBACHTSSCHOOL VOOR ESKIMO'S

In Churchill, Manitoba, heeft men in 1964 een ambachtsschool (vocational school) speciaal voor Eskimo's opgericht. De school werd door de Department of Northern Affairs and National Resources in het leven geroepen. De Eskimo's die de school bezoeken komen uit 32 verschillende gemeenten, gelegen in de Oosterse Arctic. Vandaar dat de studenten hier gedurende het schooljaar in 'dormitories' wonen. Dat er door het oprichten van deze school in een dringende behoefte is voorzien, blijkt uit het feit dat sinds het eerste jaar de school zodanig is uitgebreid dat ze momenteel plaats biedt aan 256 studenten, inplaats van 150 zoals in het begin.

Eskimo's van 14 tot 20 jaar, zowel jongens als meisjes, worden tot deze school toegelaten, waar zij een vierjarig programma volgen. Met opzet heeft men van deze school een soort ambachtsschool gemaakt om de Eskimo's te bekwamen bij het uitvoeren van een vak dat in hun streken wordt uitgeoefend, b.v. de visserij, de houtsnijkunst, en andere praktische vakken.

De eerste twee jaar krijgen de meisjes onderwijs in het koken, naaien en dergelijke vakken. Een soort huishoudschool-opleiding.

Daarna kunnen ze cursussen volgen in typen, boekhouden, stenografie om zich voor te bereiden op een kantoorbaan. De meisjes die zich hiervoor niet interesseren gaan gedurende hun derde schooljaar in een ziekenhuis te Churchill werken als lerend verpleegster, werken in de grote keukens te Fort Churchill en nemen verder lessen in koken en naaien.

De jongens krijgen de eerste twee jaar les in allerlei ambachten, lassen, metaalbewerking, timmeren, typen, boekhouden, enz. De helft van de schooluren concentreren zij zich op Engels, mathematics, science en social studies. Gedurende de laatste twee jaar gaan de studenten zich verder specialiseren in het ambacht dat zij hebben gekozen.

De studenten zijn zeer enthousiast over hun school. De onderwijzers verwachten dat de school de Eskimo's zal helpen om hen voor te bereiden voor een maatschappij waarin zij langzamerhand zullen worden opgenomen.

Deze verandering op het gebied van hulp aan dergelijke bevolkingsgroepen is inderdaad een verbetering en juichen wij van harte toe. Voorheen werden dergelijke groepen beschermd, maar liet men hen zoveel mogelijk aan zichzelf over. Volgens een bepaalde levensvisie zou men dergelijke mensen in hun milieu met rust moeten laten, omdat zij daarin thuis behoorden en zich er gelukkig gevoelden. Vandaag begint men hierover gelukkig anders te denken. Men beschouwt omscholing van deze groepen niet langer als een inbreuk op de beschaving van deze mensen. Vandaag erkent men in dergelijke kringen zelfs dat de zending veel heeft bijgedragen tot de ontwikkeling van de onontwikkelde volken. Daar moest je vroeger in bepaalde kringen niet mee aankomen!

Bovendien zijn dergelijke programma's toe te juichen, omdat deze de groepen, zoals de Eskimo's en de Indianen, helpen zichzelf te bedruipen. Ze worden niet langer als 'babies' behandeld, maar opgeleid tot volwaardige burgers in onze maatschappij. Dit zal op de duur heel wat narigheid voorkomen. Zo wordt op deze manier de belasting aan deze groepen gespendeerd veel doelmatiger gebruikt.

MARANATHA SCHEURKALENDERS
still available, $1.75.

SPECIAL !

ORANJE KALENDERS
while they last, $1.25

VAN DELFT'S
BOOK and GIFT SHOP
1058 Main St. W., Hamilton, Ont.
Phone JA 8-1932

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $2.50 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

Naar Holland?
Ga met de boot
U reist in comfort...
u rust uit en
u gaat uit
Vanuit New York

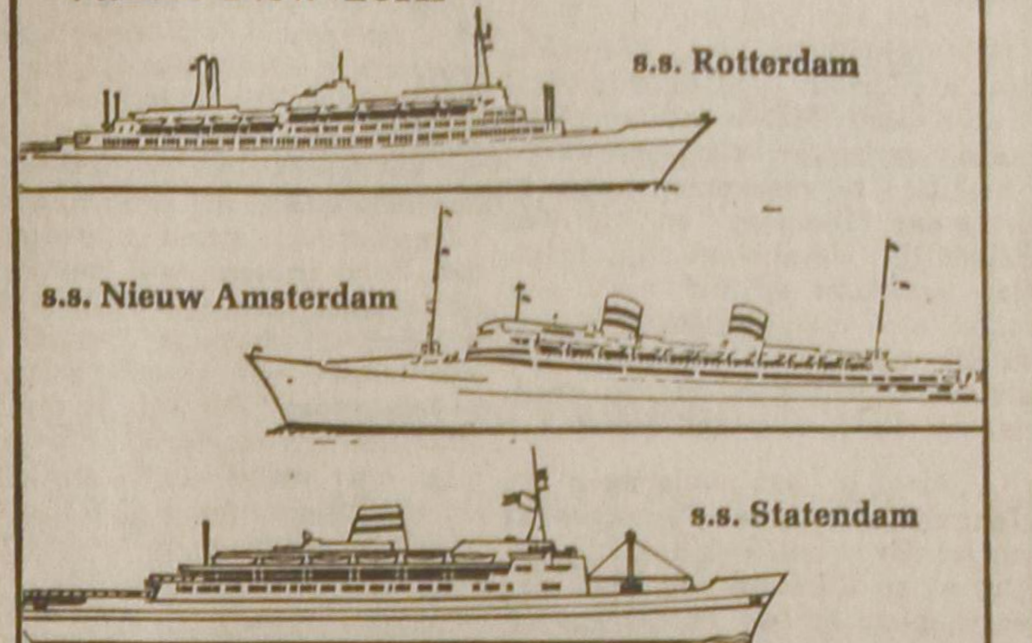

Als U met een dezer schepen van de Holland-Amerika Lijn gaat, dan reist U in een totale sfeer van comfort en de best denkbare verzorging. U kunt lange dekwandelingen maken, aan sport doen of in één van de bars of salons een gezellig praatje maken. Geen bagageproblemen: behalve Uw handbagage kunt U nog 125 kg gratis meenemen.

Vanuit Montreal geregelde en voordeliger afvaarten van de "MAASDAM". Uw reisbureau of het dichtstbijzijnde kantoor van de Holland-Amerika Lijn verschaft U gaarne alle nodige inlichtingen.

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL · TORONTO · CALGARY · VANCOUVER
Gen. Agents in Halifax: Furness, Withy & Co.

De ontwikkeling van de landbouw in Nederland

De grafiek geeft, naar berekeningen van het C.B.S., een overzicht van de ontwikkeling van de landbouwprijzen. In september 1966 bedroeg het prijsindexcijfer voor landbouwprodukten 135 tegen 130 in sept. 65. Uit de grafiek blijkt duidelijk de ontwikkeling van deze, voor de landbouw, zo belangrijke aangelegenheid. Voor het oogstjaar 1965/'66 vertoont het algemeen landbouwprijsindexcijfer, in vergelijking met het voorgaande oogstjaar een stijging met 13 punten. Het groepsindexcijfer voor akkerbouwprodukten liep op van 127 in 1964/'65 tot 146 in 1965/'66.

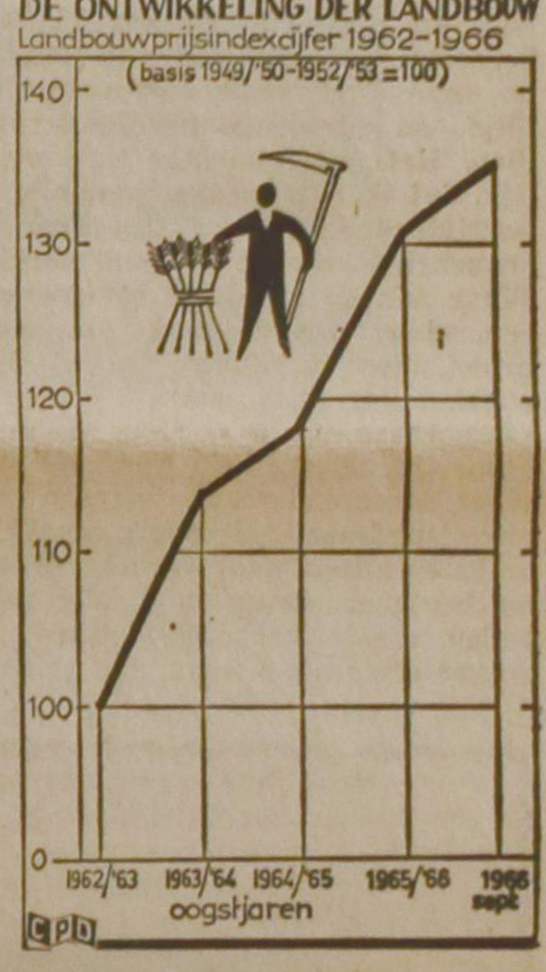

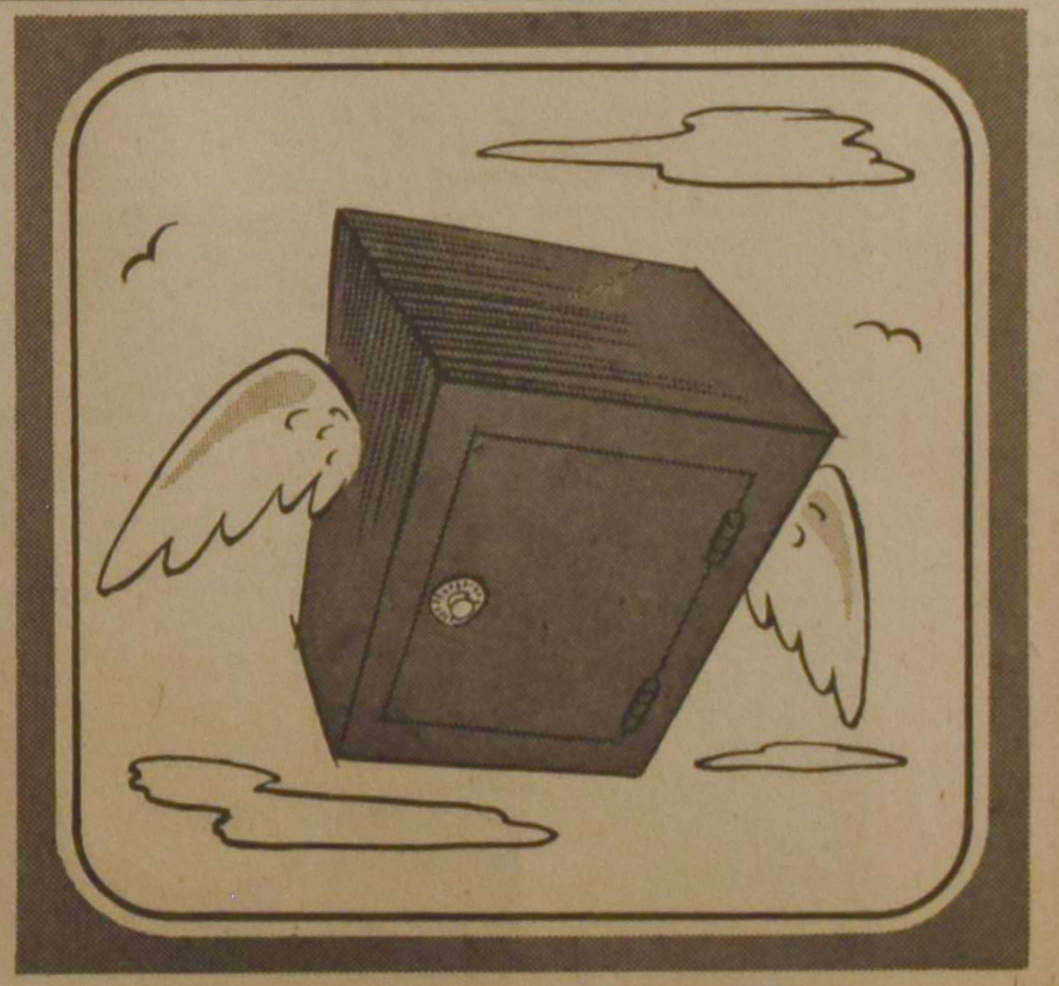

Een geldovermaking naar Europa via de Scotiabank geeft U werkelijk BESCHERMING

Men kan geld naar Europa sturen op allerlei manieren, maar de snelle, veilige weg loopt via de Scotiabank. De veiligheid van Uw Canadese dollars is gegarandeerd. Deze dollars kunnen worden omgewisseld in de plaatselijke valuta tegen de beste dagkoers, door de bank, het dichtst in de buurt van Uw familieleden. Ja, het is alsof U daar in persoon is, wanneer U Uw familie helpt, daar thuis, via de Scotiabank. Kom vandaag eens binnen en vraag inlichtingen omtrent deze handige service van de Scotiabank.

ScotiaBANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

ONDER DE SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Allereerst mijn hartelijke dank aan de dames, die me een lettertje zonden voor Kerstmis en Nieuwjaar. Van mijn kant wens ik U God's zegen in 1967 en hoop, dat Canada's Centennial Year voor ons allen vrede en gezondheid mag brengen!

Het schrijven, dat hieronder staat afgedrukt, is al geruime tijd in mijn bezit. Het is van een eerwaarde schrijver. Om onprettige speculaties te voorkomen noem ik hem maar "Dominee" en laat alle persoonlijke details uit zijn brief. Deze predikant schreef n.a.v. een artikel over moeilijkheden in het contact met buitenkerkelijken. U zult echter wel zien, dat hij overgaat op een ander onderwerp.

"...vind ik dat onderwerp zo belangrijk, dat ik je er graag eens over schrijven wil. Dat ben ik trouwens al zo dikwijls van plan geweest, maar ik ben er bang voor om gedachten op papier te zetten. Ons volk springt er zo gaarne bovenop om er een polemiek van te maken. Maar ik heb er toch behoefte aan om je te schrijven, hoezeer ik je gesprekken onder de schemerlamp waardeer, hoezeer je gedachten me dikwijls uit het hart gegrepen zijn. En ik bewonder je moed, dat je nu weer schrijft, zoals je schrijft, over "onze" kerken. Omdat het mijn diepe overtuiging is, dat het zo ontzaglijk belangrijk is dat dit geluid gehoord wordt onder ons. Ik ben het er zo van ganser harte mee eens. Ook al zijn er hier en daar natuurlijk wel zinnen, waar ik wat bedenking tegen zou willen hebben, de geest, waarin je schrijft, is de mijne.

Ik wil graag, dat je weet, dat ik, ook al schrijf ik er dan niet over in bladen en zo, toch wel deze dingen openlijk zeg in mijn preken, op mijn catechisaties, huisbezoeken, etc. Met alle onrustige en onprettige, maar ook met alle blijde en gezegende gevolgen van dien. Het merkwaardige is namelijk, dat ik telkens weer merk hoe bevrijdend deze wijze van denken en schrijven op de mensen werkt. Waar aan de ene kant het sterke een scherpe reactie wekt van een groep, die van mening is, dat we wrikken aan alles, wat altijd heeft vastgestaan en die ons gepreek en geschrijf dan ook verderfelijk vindt, is er onder onze mensen en onze jeugd een heel andere reactie: ze halen alleen maar verlicht adem en beginnen dwars door alle geboden, regels, kerkorde-artikels en dogma-uitspraken weer "het vriendelijk aangezicht van de Here Jezus te zien.

Ik heb me afgevraagd in hoeverre je oordeel over Canada als land samenhangt met je kijk op het kerkelijk leven. Misschien zijn de woorden "oordeel" en "kijk" niet juist gekozen. Want als je zingt "How great Thou art" spreek je geen oordeel uit, maar zing en worship je alleen maar. En je kijk op ons kerkelijk leven houdt in een "gevoel van machteloosheid". Maar wij hebben de Rockies enkele malen doorgetrokken, wij hebben in onze vakanties een groot gedeelte van dit land gezien, wij hebben de eindeloze leegte en ruimte van de prairies "ondergaan". Sinds die tijd zingen we in ons gezin als lievelingslied "For this is my land and this is your land". En terwijl mijn hart altijd nog warm wordt bij het zingen van het Wilhelmus, ben ik er trots op te mogen meewerken in dit machtige land.

Dit spreekt, denk ik, van een bepaalde geestesgesteldheid, die onvermijdelijk doorwerkt in het geloofsleven. En ik heb nooit zo goed geweten, waarom het eigenlijk ging in de kwestie tussen Afscheiding en Doleantie als sinds ik in Canada woon en de Christian Reformed Church heb leren kennen. Ik vraag me af of wij ons wel voldoende realiseren en of wij wel voldoende bereid zijn om ons met het feit te verzoenen, dat de C.R.C. de Gereformeerde Kerk van Nederland niet is, in sfeer en in de benadering van problemen.

Het woord "machteloosheid" keerde telkens terug in wat jullie schreven. In het Engels zouden we zeker het woord "frustration" gebruiken en dat geeft beter de ernst van het probleem aan. Want het is wel degelijk een probleem van grote betekenis, als een groot aantal van ons zich in de C.R.C. niet thuis kunnen voelen, zich niet kunnen geven, zichzelf niet kwijt kunnen, maar zich machteloos voelen elke keer weer. Het is met velen zo, dat zij diep ademhalen op een tocht door het machtig ruime land en in hun contact met christenen van zoveel andere kerken en in hun omgang met vele Canadese vrienden en kennissen, maar temidden van hun eigen mensen ligt er een druk op hen en komen ze dan ook niet tot hun recht. Op hetzelfde ogenblik echter is er geen andere kerkgemeenschap voor hen dan deze, omdat ze Gereformeerd genoeg zijn om diverse bezwaren te hebben tegen andere kerkgenootschappen. We kunnen niet eens weg, al zouden we het willen.

Weet je, Saskia, in de jaren, dat ik als predikant in Nederland de Gereformeerde kerken heb mogen dienen, had ik vele bezwaren en heb ik nooit geaarzeld mijn critiek te uiten. Maar ik was zo gelukkig als een vis in het water en ik had de Gereformeerde kerken lief. En dit is nu wat mij telkens zo dwars zit bij het overdenken van de bovengenoemde "frustration": hebben we de C.R.C. eigenlijk wel lief? Als een lezeres zegt: Ik ben blij, dat we in de gelegenheid zijn om gedegen kerkdiensten bij te wonen en dit is gedeeltelijk de reden, dat we lid zijn van de C.R.C.... zegt ze dan eigenlijk niet: "maar we hebben deze kerk niet lief"? En als ik zeg: waar moeten we anders heen? — heb ik dan in mijn hart eigenlijk deze kerk al niet vaarwel gezegd? En is dit geen bewijs van een gebrek aan liefde? En als het dat is, als op de bodem van onze machteloosheid een gebrek aan liefde ligt, hebben we dan voor de Here het recht niet verbeurd om onze critiek te uiten? Want al sprak ik engelentaal, maar had de liefde niet..."

Al is het laat (en vast niet meer verwacht!) toch durf ik nog te zeggen: hartelijk dank voor Uw schrijven, Dominee! Toen ik het ontving, heb ik er met iets als eerbied naar gekeken. Omdat ik het gevoel had, dat daar, in mijn handen, een hart lag. Weet U, er waren in het verleden wel meer dominees, die aan Saskia schreven. Maar dat was alleen om haar op de vingers te tikken, wanneer ze naar hun mening afweek van het gebaande paadje. Op mijn beurt heb ik Uw moed bewonderd: om zo te schrijven aan iemand, die U helemaal niet kent. Een bewijs van vertrouwen.

Ik weet niet of de omstandigheden in Uw omgeving inmiddels verbeterd zijn, zodat U vandaag een enigszins andere brief geschreven zou hebben. Zelf kan ik slechts vaststellen, dat de machteloosheid, of "frustration" als U wilt, nog steeds bestaat. Ze werd o.a. zichtbaar in het feit, dat verscheidene immigranten van Gereformeerden en Hervormden huize na verloop van tijd de C.R.C. vaarwel zeiden. Ze voelden zich daar niet thuis, een verschuiving, die vandaag nog aan de gang is. Hoeveel mensen zitten met het probleem, dat U in Uw schrijven zo openhartig uiteenzette, Dominee, mag ieder raden. Maar het zijn er meer dan ooit "op papier zal worden gezet". Zelfs betwijfel ik of het hele probleem eerder op papier is gezet. Er zitten nogal tere kanten aan. Over zoiets praten we bij voorkeur in de huiskamer. (Of studeerkamer!)

Totdat ik Uw brief kreeg, had ik geen idee, dat mijn geluidje "zo ontzaglijk belangrijk" was. (U stak me daar een hart onder de riem, groot genoeg voor een olifant!) De vraag, die U zo voorzichtig stelde, werd door U al beantwoord en volkomen correct. Vanaf het moment, dat ik kennis maakte met Canada, was ik verloren. Ook ik was Nederlander tot in m'n vingertoppen, maar — believe it or not — nooit heb ik meer omgekeken. Dit is mijn land geworden. Het is een magnifiek land, waar ik van houd en waar ik trots op ben. Laten we hopen, dat de viering van Canada's honderdste verjaardag eindelijk wat vaderlandsliefde zal planten in de onverschillige zielen van zoveel mensen, die hier geboren en getogen zijn!

U bent hier korter dan ik, maar uit Uw brief bleek, dat U er precies eender over denkt. Indien dit spreekt van "een bepaalde geestesgesteldheid, die onvermijdelijk doorwerkt in het geloofsleven", dan kan het alleen maar een geestesgesteldheid zijn, die begerenswaardig en goed is. Niet slechts voor U of mij, maar voor de hele Christian Reformed Church in Canada. Wat zeg ik? Voor elke kerk met een buitenlandse inslag in Canada!

Uw zinnen spraken van gepieker en teleurstelling, Dominee, en ik kan dat wel begrijpen. U bracht vanuit Holland een helder inzicht mee in de opdracht, die een kerk heeft tegenover "de wereld". De opdracht om haar licht te zijn, om niet naast, maar **midden in** het leven te staan en daar te getuigen van de Heer der Kerk. Het was een inzicht, dat moeizaam verworven werd. Langs een lijdensweg van oorlog en kerkscheuring. Langs de blijde weg van evangelisatie, christelijke actie en interkerkelijke samenwerking. Het was een inzicht, dat U in zekere zin duur kwam te staan, toen U ging emigreren... en al spoedig bleek, dat onze broeders in de C.R.C. Uw zienswijze lang niet altijd zouden delen. Misschien om de reden, die U opgaf. Maar m.i. meer vanwege het feit, dat ze Uw ervaringen niet gedeeld hadden en dus naar Uw gevoel — zal ik het onverbloemd zeggen? — nog leefden in het tijdperk van vóór de Tweede Wereldoorlog.

Een blik in het Jaarboek verklapte me, waar U vandaan kwam. Wat moet de overgang voor U groot geweest zijn! Dat was hij trouwens ook voor mij. Ik kwam uit een gemeente, die zich in woord en daad ontfermde over de ongelovige naaste. Onze jongeren werkten samen met die van andere kerken om de buitenkerkelijke jeugd het evangelie te brengen. Christelijke feestdagen werden meestal gezamenlijk gevierd met de Ned. Hervormde buurkerk. (Stel U dat voor!) Heeft het zin om er doekjes om te winden? Voor immigranten, die uit zo'n open en springlevende gemeente kwamen, werd de emigratie kerkelijk een teleurstelling. Want wie en wat vond men hier? Mensen, die gereformeerd waren tot in het merg, maar het slechts waren voor zichzelf en voor hun kinderen. Kerken, die al vele jaren in het Canadese land stonden, stoer en rechtlijnig, maar niet getuigend. Ze zaten zo dicht als de spreekwoordelijke pot. (Was het nog niet tot hen doorgedrongen, dat ze daar ook voor hun omgeving stonden?)

Ja, deze "newcomers" vonden mensen, tegen wie ze in respect konden opzien, om diverse redenen. Maar die hen tegelijkertijd herinnerden aan het type broeder, waarvan ze in Nederland lang geleden afscheid namen. Het is waar wat een lezer me eens schreef: attestatie van de G.K. naar de C.R.C. betekende voor hen "een hartelijk welkom van gereformeerde broeders". Maar in alle eerlijkheid: die attestatie bracht voor hen ook mee een terugzetten van de klok. Zo'n jaar of twintig. Een terugzetten, dat nog het meest tot uiting kwam in de houding van hun nieuwe broeders tegenover ongelovigen en mede-christenen. En langzaam, onweerstaanbaar, voelden de newcomers zich verstijven, in dat roemruchte "krachtgevende isolement". Als ingesponnen in een cocon van kerkisme.

Nu is het gemakkelijk om op dit punt te blijven staan en voor criticus te spelen. Dat is echter de beste manier om jezelf doodongelukkig te maken en bovendien zeer unfair tegenover de "oldtimers" Want, let's face it, het is menselijk onmogelijk, dat zij over allerlei kwesties denken en redeneren zoals b.v. U of ik. Ook zij zijn het product van hun achtergrond. Dat deze kleine kerkgemeenschap bij het Woord bewaard bleef, terwijl zoveel andere kerken in Noord-Amerika verwaterden in vrijzinnigheid, is niets minder dan een wonder. Dat isolement, voor ons zo benauwend, heeft wel degelijk zijn nut gehad! In het gesprek met oldtimers ben ik daarom bereid om zonder aarzelen toe te stemmen, dat hun leefwijze — al had ik die graag minder scherpomlijnd gezien — vruchten afwierp in het verleden. Het resultaat is, dat ze nu veel hebben om dankbaar voor te zijn!

SASKIA.

(Wordt vervolgd.)

P.S. To Helen:

Hartelijk dank voor je brief en je goede wensen. Ik kan je niet terug schrijven, want ben je nieuwe adres kwijt geraakt. Ja, als je op je brieven "personal" zet, dan kun je zeker zijn, dat ik de enige ben, die ze leest. Schrijf alsjeblieft, als je daar behoefte aan hebt. Of ik je helpen kan, weet ik niet, maar blijf niet in je eentje piekeren, afgesproken? S.

SOESTDIJK: Een recent portret van H.K.H. PRINSES BEATRIX, die op 31 januari haar 29ste verjaardag vierde. (Foto Max Koot)

FIVE ROSES

is de extra-lichte bloem voor alle doeleinden geschikt

Bak met deze beroemde bloem, die alles lichter, brozer en smakelijker maakt.

U krijgt gegarandeerd betere bakresultaten met Five Roses!

MENSEN MET PIT

zijn er wel te vinden, mensen met smaak zijn er ook genoeg en mensen, die nooit bitter zijn, komt men ook wel tegen. "Rare Snijbonen" zijn er ook.
Wij hebben echter voor U de volgende ZADEN:

WORTELEN - ZONDER PIT
BONEN - MET SMAAK
KOMKOMMERS - BITTERVRIJ
GOEDE SNIJBONEN

By the way: Moet U nog PEULTJES? Die hebben wij ook. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijscourant even aan? Er is altijd wel iets voor U bij, b.v. BLOEMBOLLEN, AARDBEIENPLANTEN, VASTE PLANTEN, RODE- EN ZWARTE BESSEN, KRUISBESSEN, LAGE APPELS EN PEREN, PEATPOTS, GOED GAZON-GRASZAAD, HOLL. KAMERPLANTEN, etc. etc.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners), 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.
Open Daily from 8 a.m. till 9 p.m., closed on Sundays.
PHONE: 628-6641 DUNDAS.

LEZERS SCHRIJVEN

Ontario's Verzoekschrift

Dear Sir:

Allow me to take away a wrong impression conveyed in your editorial "Ontario's Verzoekschrift" of February 3, 1967 on page 1. Your main objection to the brief presented by the Ontario Alliance of Christian Schools was that it argued the right for a Christian school negatively, on the basis of critique of the public school. Instead, you suggest, this right of existence should have been pointed out on the basis of the task of the parents. Unfortunately, your entire argument proceeds from the assumption that this brief argued the existence of christian schools. However, it did not do so at all, neither did it intend to do so. The brief was intended, at the request of the committee to which it was submitted, to give the views of the Alliance on religious education in the public schools. These views are, and should be, negative. The only reason for mentioning the christian schools at all was due to the committee's request to state, if we were not satisfied with the present program, alternatives which would improve the situation. Furthermore, exactly in the line of your argument, recommendation number 5 of the brief states that the whole brief should be read on the background of a brief which the Alliance submitted earlier. In that earlier brief the duties of the parents were outlined extensively.

Your article also states that the Alliance is guilty of philosophising in a way that is foreign to those outside of our circles. I am afraid that first of all this statement should be reversed. The argument presented in the brief is unfortunately not clear to many of our people. But the members of the committee to whom the brief was submitted understood quite exactly what was at issue and demonstrated their interest in the importance of the brief by cross-examining the Alliance spokesman for almost 1½ hour. Further, the arguments presented were by no means philosophical. Instead, they presented a depth analysis of a world-and-life view to which many 20th century people are religiously committed. In fact, the brief presented an argument of the kind that I used in my address to the C.J.L. Foundation, on which you commented so favourably in the same issue on page 6.

Unfortunately your article now gives the impression that the brief did something it should not have done and that what it should have done, it did not do. The truth of the matter is that what the brief did, is what the Alliance was asked to do by the government committee. What you state it did not do, it was not asked to do. I can understand that not knowing the background of the brief could easily occasion this mistake. I would therefore request that you convey to your readers what was actually the case, so that no one has any misunderstandings about this important work in the Kingdom of God.

Sincerely yours,
Hendrik Hart,
2101 Islington Ave. North,
Weston, Ontario.

WILLIAM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Verplaatsbare Scholen

Dat was een hele slag voor de Washburn universiteit toen het tegen de zomervakantie door een tornado zodanig werd verwoest, dat er voor de 4200 studenten met september een nieuw gebouw moest worden gezocht. Hoe zou men echter in drie maanden tijd een nieuw gebouw kunnen bouwen? Het bestuur zat met de handen in het haar. Men mocht echter blij zijn dat de verwoesting aan het einde van het schooljaar plaats vond en niet aan het begin van het seizoen. Hiermee was echter het probleem niet opgelost.

De enige oplossing die men kon bedenken was het bouwen van een verplaatsbare school. Men vernam dat in een stad als Chicago en de snel uitbreidende staat Californië deze 'relocatable classrooms' veel worden gebruikt. De enige oplossing voor de Washburn universiteit was dus het aanschaffen van dergelijke lokaliteiten.

Toen de studenten in september weer naar de universiteit terugkeerden konden zij, enigszins tot hun verbazing, een gloednieuwe school met air-conditioning en gasverwarming in gebruik nemen. Het schoolbestuur was hiermee uit de brand.

DRIE SOORTEN

Sinds enkele jaren is men begonnen verplaatsbare schoollokalen te fabriceren. Er zijn drie soorten.

- Sommige worden, evenals 'mobile homes', in de fabriek in elkaar gezet en in haar geheel of in onderdelen naar de plaats van bestemming vervoerd.
- Een tweede soort bestaat uit onderdelen die in de fabriek worden gemaakt en op het bouwterrein in elkaar worden gezet. Indien de school naar een andere plaats moet worden verhuisd, kunnen de onderdelen worden gedemonteerd en op een ander terrein opnieuw worden opgezet.
- Eveneens zijn complete lokalen leverbaar, die desnoods tot andere lokalen kunnen worden bijgevoegd.

EEN NOODZAAK

Vele schoolbesturen keken eerst nogal wat vreemd tegen de verplaatsbare scholen aan. Gezien de hoge onkosten van het bouwen van een solide stenen gebouw werd men bijna gedwongen om tot de aanschaf van verplaatsbare scholen over te gaan. In sommige streken, zoals in Californië, is de aanwas van studenten zo enorm groot dat men onmogelijk in een korte tijd de nodige gelden voor een duur gebouw beschikbaar heeft.

In Californië komt het aantal inschrijvingen van nieuwe leerlingen op zo'n 200,000 per jaar! In de laatste paar jaar zijn er 6,500 nieuwe lokalen gebouwd, waarvan ongeveer een derde tot een der verplaatsbare soorten behoort. In de grote stad Chicago is dit soort scholen eveneens een oplossing. Gedurende de laatste tientallen jaren heeft men steeds met een tekort aan lokaalruimte gezeten, zodat een groot aantal scholen genoodzaakt was halve dagen school te houden. Voor de eerste keer heeft men nu dit euvel nagenoeg kunnen opvangen door meer dan 800 verplaatsbare lokaliteiten aan te schaffen.

Het verwondert ons dan ook niet dat een bouwonderneming, die zich speciaal toelegt op het bouwen van verplaatsbare scholen, in de laatste 18 maanden ongeveer 350 lokalen heeft afgeleverd.

DE VOORDELEN

Er zijn ongetwijfeld voordelen aan dergelijke scholen verbonden, vooral wanneer men dringend behoefte heeft aan dergelijke lokaliteiten, maar niet in staat is deze te bekostigen. Of wanneer men tijdelijk gebruik moet maken van enkele lokalen.

De scholen zijn, in vergelijking met de openbare scholen die men in Amerika en Canada bouwt, betrekkelijk goedkoop. De bouwprijzen verschillen naar gelang de grootte van het gebouw. De prijzen variëren zo van $5,000 tot $15,000 per 'unit'.

Een ander voordeel is dat men dergelijke lokalen in enkele dagen of weken tijds kan opzetten. Bovendien zijn de vervoerkosten redelijk.

De gebouwen kunnen in elk geval wel zo'n 30 tot 40 jaar mee. De universiteit van Washburn was er mee gebaat. Zo zijn vele scholen maar wat gelukkig met hun verplaatsbaar schoolgebouw.

PETER SCHOULS,
DOCTOR OF PHILOSOPHY

On January 16 of this year, Peter Schouls, of Rexdale, Ontario, successfully defended his doctoral thesis before the Senate of the University of Toronto. His dissertation was entitled: The Problem of Memory in the Epistemology of Some Anglo-American Philosophers.

Dr. Schouls was born in 1937 in Zierikzee, The Netherlands, and immigrated to Canada in 1954 with his parents, Mr. and Mrs. J. Schouls, now residing also in Rexdale. He lived in Chatham for three years, during which time he completed grade twelve and grade thirteen.

When his parents moved to Toronto in 1957, Peter could conveniently attend the University of Toronto. He received his Bachelor of Arts degree in 1960 and his Master of Arts degree two years later. In the meantime, he married Jeanette Tamminga. Peter and Jeanette now have two children: Timothy and Jacquelynn.

Dr. Schouls has lectured at the University of Toronto for already two and a half years. This fall, he will speak at the Unionville Conference on the Communication Dialogue Problematics.

We congratulate Dr. Peter Schouls on his achievement and pray on his behalf that the Lord may give many years of happy, fruitful work in our circles and in the schools at which he may be lecturing in the future.

7 gegronde redenen om per KLM naar Nederland te reizen

1. 21-daagse "economy" tarieven zijn lager dan ooit tevoren. U kunt 14 tot 21 dagen in Nederland blijven.

2. Wilt U langer dan 3 weken in Nederland blijven dan betaalt U deze winter het "off-peak economy" tarief. U kunt Uw reis een jaar verlengen.

3. Indien U niet bij familie kunt logeren dan kunt U in de winter profiteren van lagere hotel- en pensiontarieven.

4. U kunt Uw reis per KLM in gemakkelijke betalingen regelen. U betaalt 10% nu, het overige over 24 maanden verspreid.

5. Indien U in West Canada woont kunt U geld besparen door per trein naar Uw KLM vlucht vanuit Montreal te reizen.

6. De KLM heeft dagelijkse vluchten tussen Canada en Nederland. Acht vluchten terug naar Canada.

7. Trek deze winter (tussen 17 oktober en 1 maart) Uw voordeel uit de "Day on the House" aanbieding van de Amsterdamse VVV. Meer dan twintig gratis geschenken, introducties en uitnodigingen.

RETOERTARIEVEN "ECONOMY" KLASSE

Naar Amsterdam vanaf:

	21-daags	Off-peak
Montreal	$335.00	$445.00
Toronto/Hamilton	$381.00	$490.00
Winnipeg	$461.00	$570.00
Calgary/Edmonton	$535.00	$644.00
Vancouver	$575.00	$684.00

Nodig dit jaar een vriend of familielid uit, naar Canada te komen !

De Expo '67 in Montreal, en Centennial-vieringen door geheel Canada heen, zijn goede redenen om dit jaar vrienden of familieleden uit Nederland te gast te hebben.

De KLM kan dit gemakkelijk voor U regelen, ook indien U de reiskosten in Canada wilt voldoen. Uw reisbureau, of de KLM in Canada zal dan de reisbiljetten in Nederland aan Uw gasten laten uitreiken.

De KLM is door geheel Canada heen vertegenwoordigd door officieel aangestelde reisbureaus. De KLM raadt U aan, van de diensten van deze reisbureaus gebruik te maken.

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(3)

"Zo'n vent heeft zijn kapitaal verdiend ten koste van een ander. Heb jij gehoord wat Goebbels gisteravond zei?"

"'k Luister niet naar dat gebalk."

"O zo, maar dit was geen onzin. Hij zei dat er hele steden met vreedzame Duitsers het slachtoffer zijn geworden van één Jood. En dat liegt ie niet. Mijn eigen zuster is er de dupe van."

"Was die met een rijke Jood getrouwd?" zei de metselaar schamper.

"Zanik nou niet, je weet wel beter. Mijn zwager had een kousenzaak en zijn broer deed in textiel. Oude, gerenommeerde zaakjes, klein maar degelijk en de mensen stonden goed bekend. Op een dag kocht een vreemde makelaar zeven panden op een hoek. Moet je goed luisteren! Die panden, en het waren solide huizen, smakten ze tegen de grond. En daar komt me een gebouw, 't leek wel een paleis. Marmer en metaal en spiegels. Een kanjer van een warenhuis. Vierenzestig afdelingen. Kousen te kust en te keur, lapjes van fijn tot grof en de vrouwen liepen natuurlijk hun ogen uit te kijken op al die pracht."

"En ze hoefden minder te betalen dan bij een kleine winkel en daarom werden je zwager en je broer allebei doodgedrukt door de concurrentie. En de directeur van dat warenhuis was... een Jood!" zei de sjouwer, die nog geen woord gezegd had.

"Precies, ze konden met hun petje in de hand een baantje gaan vragen bij mijnheer de directeur. En toen konden ze achter een bak met kousen en een bak met lappen gaan staan."

"'t Zal hun wel moeite hebben gekost de kousen voor een zacht prijsje van de hand te doen. Ze hadden zoveel jaren de vrouwen het vel over de neus gehaald," spotte de metselaar. "Het werk zal hun niet vreemd gevallen zijn. Dat hadden ze jaren gedaan."

"Ja, als eigen baas, maar niet als knecht."

"Al die kleine mannetjes hadden samen zo'n ding moeten oprichten. Dan waren ze eigen baas gebleven. Die grote ondernemingen en die inkoopcentrales zij nu eenmaal modern. Daar worden de kleine Jodenzaakjes net zo goed de dupe van als de andere."

"Waarom zijn die warenhuizen nou allemaal in handen van de Joden?"

"Die Joden zijn zeker goochemer dan jullie. Het is hier nooit verboden geweest om zulke dingen te beginnen. Als die zwager van jou niet zo sloom achter dat kousentoonbankje was blijven staan, zouden de Joden er niet aan te pas gekomen zijn. Maar zanik niet langer, die Joden kunnen me ook eigenlijk niet schelen. Vertel me liever maar wat we morgen voor een presentje in ontvangst kunnen nemen."

"Een ventje met kromme poten van nog geen honderd pond. Hij sleepte met een groot pakket op een lorrie. Zeker een vrachtje voor het magazijn."

"En weet je zeker dat hij je begrepen heeft?"

"Zijn we ooit een Jood tegengekomen, die het niet snapte?"

"Vooruit dan en dat gedonder over meer centen wil ik niet meer horen," zei de metselaar.

"Ben jij nooit bang?" vroeg de opperman.

"'k Heb er een paar achter de hand. Ook knuisten van graniet, die geen draad van jullie heel laten als mij wat overkomt."

"'k Zeg het maar voor een lolletje. Je bent ook zo gauw geraakt."

"Ik zeg het niet voor een lolletje, als je dat maar begrijpt," zei de metselaar dreigend en bekeek aandachtig zijn grauwe, pezige handen.

Hij stond langzaam op. "Saluut, tot ziens," zei hij en verliet in een slentergang de serre zonder om te kijken.

"Die vent is nergens bang voor. Snap jij dat?"

"'t Is een vreemde kerel. In geen geval een gewone."

"We zijn eigenlijk zonder slag of stoot in zijn handen gegleden en we zijn niet veel meer dan zijn slaven."

"Moet je niet zeggen, ik doe tenminste af en toe mijn woordje. Jij houdt je mond altijd dicht."

"'k Bespaar me de moeite, 't geeft toch niks. Hij heeft ons er glad onder. Ze zeggen wel eens dat een Duitser op een Jood lijkt. Aan hem zou je zeggen, dat het waar was."

"Als de haat van al die vermoorde Joden over ons hoofd komt, hebben we nog wat te goed. We kunnen niet zeggen dat we het niet verdiend heben."

"Allemachtig, wat ben jij welsprekend. Maar wat ik zeggen wil: heb jij ook in de gaten dat we het gaan verliezen?"

"Je praat te veel en je praat te hardop," zei de sjouwer stroef en hij verliet zonder groet de serre.

De laatste van de drie sjorde zijn werkbroek op en trok zijn jas recht. Hij steunde op de stoel en zette zijn rechterbeen stevig neer. Met een ruk haalde hij zijn kunstbeen bij. Het ding moest nog wennen; hij had liever zijn houten poot gehouden. Maar dat mocht niet. Een kapotgeschoten soldaat moest weer zo netjes mogelijk worden bijgelapt.

Voorzichtig ging hij op weg. 't Was nogal helder buiten. Hij zag duidelijk de donkere schoorstenen tegen de lucht afsteken. Morgen... morgen... morgen zouden ze weer roken...

De jongen werd in de vroege morgen ijlende wakker. Eerst stootte hij een paar rauwe kreten uit en begon toen luidkeels te zingen. Zijn lotgenóten porden hem in zijn zij.

"Koest kerel, ze sleuren je dadelijk van de matras," fluisterde er een.

De hele zaal was opgeschrokken en lag klaar wakker.

De jongen ging overeind zitten en keek verbijsterd rond.

"Waar ben ik... waar ben ik?" vroeg hij met hese stem.

"In je eigen hotel, maak je niet ongerust," zei zijn buurman met een wrang gezicht.

"Mijn vader en moeder..."

"Die hebben een ander hotel genomen. 't Was hun hier te min. Er waren geen badkamers genoeg," spotte de man door.

"Badkamers, badkamers, dat hout. Al die bomen zijn omgehakt om heet water voor de badkamers te maken. Moet je rekenen: twintig zalen, ieder met twee kachels en drie kachels in het administratiegebouw. Reken maar na, alle dagen twee bakken iedere kachel..."

De overspannen jongen zakte uitgeput achterover.

"Stapel mesjoche," mompelde zijn buurman. "Was ie maar kapot, dan was er een eind aan."

Kreunend en kuchend kwam de oude Nederlander tot bewustzijn. Hij knipperde met zijn ogen en staarde een poosje naar de ruwhouten balken van de zoldering. Eerst lispelend, dan duidelijker begon hij: "Hoor je wel, Saar, ze zingen weer. We zitten hier in een fijn hoekie. Laten we nou klein behuisd zijn, heb je zo'n behoefte aan een paleis? Ze krijgen mij niet naar de nieuwe stad. 'k Krui mijn zaakje in vijf minuten naar de markt. Als ik verder zit, moet ik een auto hebben. Daar komen we niet verder mee, daar hebben we geen centen voor... Hoor je wel, Saar, de klokken zingen weer, de oorlog is voorbij. Tata-, tata-, tatata, tata-, hoezee... tata-, tata-, tatata-, hoezee..."

De jongen sprong als een razende overeind en sprong van de matras. Hij rende op het bed van de oude man af en greep hem met zijn magere hand om de keel. De oude rochelde en zwaaide met zijn armen.

Met een ruk werd de dolle jongen achteruitgesleurd en over de vloer gesmeten.

"Hij is dood," zei er een, die zich over de oude man had gebogen.

Er groepte een klein kringetje om hem heen. De meesten durfden zich niet uit bed te wagen. 't Lawaai moest gehoord zijn; ze begrepen niet waar de zaalwacht bleef. Extra rumoer werd altijd dadelijk gemerkt.

"Op zij," commandeerde een schorre stem. "Jullie nesten in."

Ze keken verbaasd naar de zwarte kerel met de lap voor zijn ene oog, die nooit een stom woord zei. Sommigen volgden het bevel direct op, anderen verwijderden zich schoorvoetend. Met welk recht commandeerde die vent hen? Hij was geen haar meer of minder dan zij allemaal. Een gesjochten Jood in een kamp, die af moest wachten of hij er levend afkwam...

De man maakte het hemd van de oude Nederlander open en legde zijn oor op de harige borst. Hij richtte het hoofd weer op en wreef over de blauwe plekken aan de hals. Voorzichtig lichtte hij één der oogleden op en zuchtte.

Zijn bewegingen werden met spanning gevolgd.

"Is hij dood?" fluisterde er ten slotte een.

"Helaas niet," zei de donkere man en draaide het lijf van de Nederlander op zijn zij.

"Hoe weet je dat hij nog leeft. Heb jij daar verstand van?" vroeg er een.

"Als je dertig jaar arts bent geweest en honderden lijken hebt geschouwd, weet je dan niet of iemand dood is?" Verwonderd keken ze van de een naar de ander. Waarom had die kerel nooit gezegd dat hij dokter was? Ze hadden hem allemaal gewantrouwd. 't Was zo'n vent die nooit wat zei en niet inging op hun wrange humor. Daarom hadden ze hem altijd voor een verklikker gehouden.

"Waarom hebt u die lap voor uw oog?"

"Voor mijn oog heb ik niets, die lap zit voor mijn lege gat."

Ze keken bevreemd naar zijn gezicht. "Hebt u maar één oog?" vroeg er een verwonderd.

"Eén in totaal," antwoordde de man, zonder een spier te vertrekken.

"Was machen Sie da?" klonk het ineens door de zaal.

Verschrikt renden ze door elkander naar hun plaats. Alleen de dokter bleef staan.

"Wat doet u daar bij die oude man?"

"Deze man had trombose," zei de dokter met kille stem.

"Waarom is zijn hemd open?"

"Voor het onderzoek."

"Wat zijn dat voor blauwe plekken aan zijn hals?"

"Ik heb al gezegd, dat hij trombose heeft. Hij rochelde zo vreemd, ik onderzocht hem even en constateerde trombose."

"Dat zullen onze artsen uitmaken," bulderde de wacht. "Op je plaats."

De man begaf zich naar zijn matras. De wacht keek hem na.

"Wat is dat voor komedie met die lap?" vroeg hij.

"De illusie van een man, die niet graag toegeeft, dat hij het met één oog moet doen. Ik doseer mezelf elke keer een periode rust voor het oog dat ontbreekt. Als ik dat lang genoeg volhoud, straalt er licht uit het lege gat."

De stem klonk beheerst, doch het was of ieder woord in de lucht werd gebeiteld.

"Wat is er gebeurd met dat oog?" vroeg de wacht streng. Hij voelde zich onzeker tegenover deze man en stelde de vraag alleen om zich een houding te geven.

"Ik was zo onvoorzichtig mijn oog in de punt van een metalen voorwerp te steken, dat mij door een jonge man in een groen uniform werd voorgehouden. Dom genoeg realiseerde ik mij niet, dat een netvlies en een pupil daar niet tegen kunnen." De woorden klonken als met dynamiet geladen door de zaal.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

(In plaats van kaarten.)

Zo de Here wil, hopen wij met onze geliefde ouders

UBEL VANDERLAAN
en
HENDRIKJE VANDERLAAN—
VAN DER MOLEN

D.V. 20 februari 1967 hun 25-jarige echtvereniging te gedenken.

Embro, Ontario:
Sadie & Henk Post.
Eddy & Helen.
London, Ontario:
Wendy & Bill Westerik.
Yvonne.
Exeter, Ontario:
Albert.
Tina.
Wilma.

Receptie in de basement Chr. Ref. Church, Exeter, Ontario, 20 februari 1967 's avonds om 8 uur.

With gratitude to God we hope to celebrate the thirty-firth wedding anniversary with our dear parents and grandparents

FRED WEENING
and
ANN WEENING
(VAN DER VEEN)

on February 11, 1967.

Their grateful children:
Newmarket:
Frank & Rita Weening.
Gracie, Douglas, Amy, Elaine.
Tottenham:
Sid & Sylvia Weening.
Fred, Adrian, Ronald, Martin, Deborah.
Newmarket:
John & Sandra Weening.
Annette, Shirley, Fred.
Schomberg:
Walter & Jean Weening.
Charlene, Juanita.
Newmarket:
Fred and Maaike Weening.
London:
Pete Weening.
Bradford:
Trudy, Andrew and Harry Weening.

R.R. # 1,
Bradford, Ont.

1937 — 1967

Op 18 februari hopen wij met onze geliefde ouders

HENDRIK D. VERBURG
en
JOHANNA C. VERBURG—
SOETENS

hun 30-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat God hun nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Burlington, Ont.:
Mr. Pieter Verburg.
Mrs. Do. Verburg.
Michael & Christina Verburg.
London, Ont.
Miss Lydia Verburg.

1176 Bellview Crescent,
Burlington, Ontario.

HELP WANTED

Must be experienced in all phases of landscape - construction, design and selling. Please send full details regarding education, salary, etc. John Van Ast, 197 Premium Way, Cooksville, Ont.

1917 — 1967

Op donderdag 16 februari hopen we met onze ouders, groot- en overgrootouders

J. W. VAN REENEN—
DE BOER

hun 50-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat God hun nog lang moge sparen, is de wens van hun dankbare kinderen.

Ps. 146:5: "Welgelukzalig is hij, die de God Jacobs tot zijne hulp heeft. Wiens verwachting op de Heer Zijn God is."

Den Haag (Holland):
Mr. & Mrs. Jac. Van Selm.
Sarnia, Ont.:
Mrs. Leny Van Reenen—Veenendaal.
Mr. & Mrs. Norbert Schiestel.
Mr. & Mrs. Kees Van Reenen.
Mr. & Mrs. John Nyholt.
Mr. & Mrs. Wm. Van Reenen.
Mr. & Mrs. Wm. Barneveld.
27 kleinkinderen,
1 achterkleinkind.

1378 Exmouth St.,
Sarnia, Ont.

The Consistory of the Chr. Ref. Church of Blyth, Ont. extends its heartfelt sympathy to Mrs. James Eshuis and family, in the passing away of her beloved husband

J. H. ESHUIS.

May the Lord comfort and sustain the sorrowing family with His all-sufficient grace.

Mr. J. Nonkes,
Pres.
Mr. J. Benjamins,
Clerk.

The Ladies' Societies "Sursum Corda" & "Forward in Faith" of Acton express their sincere sympathy to Mrs. Bowman and family with the passing away of husband and father

Mr. JOHN BOWMAN.

"Behold! I am making all things new! Rev. 21:5.

Acton, Ont.

January 25th, 1967.

Uit Nederland ontvingen wij het droevig bericht dat in volle vrede is ontslapen, onze lieve moeder en grootmoeder

CLARA VAN DER FLIER—
De ZOETE,

weduwe van
Evert Jan van der Flier.

Zij bereikte de leeftijd van 75 jaar.

Psalm 103.

Mr. and Mrs. Jan Vreken,
John en Fred.
Mr. & Mrs. Sam van der Flier,
Carla en Esther.

St. Catharines, Ont.
481 Linwell Road.

De begrafenis heeft plaats gevonden op 3 januari 1967 te Soest, Ned.

The Lord in His divine wisdom suddenly called from our midst our beloved son and brother

ABEL,

in this 20th year.

"The Lord gave and the Lord hath taken away. Blessed be the name of the Lord."
Job 1:21b.

Mr. & Mrs. H. Smedes.
Bll.
Ted.
Jim.

February 4, 1967.
Glen Williams, Ont.

POSITION OPEN FOR

Fully experienced
DAIRY MAN

able to take full charge of dairy herd on modern dairy farm, free stalls, 5-stall parlor.

Top wages for right man. No field work. Time off daily from 12 o'clock noon to 3 p.m., every other week-end off.

4-Room house with utilities available.

3 Miles to Chr. Ref. Church on school-bus route to Chr. School.

Apply Kamps Dairy,
Phone 782-2564 Lacombe, Alta.

Wanted:

A MARRIED MAN

for turkey farm near Exeter, Ontario. Experience required. For application, please write Cold Springs Farms Ltd., Thamesford, Ont. or phone 285-2349. Position commencing March 1, 1967.

For sale or for rent:

30 ACRE FARM

all permanent pasture, on main road. New barn 40' x 134'. Stables for 18 cows. 34 pig-pens. Good house. All conveniences. Five miles from church and school. Apply John Hansma, R.R. # 2, Drayton, Ont. Phone 617 r. 31.

Bijzondere aanbieding!!

57 ACRES, prima grond, 25 acres grapes, 5 acres Bartlett pears. Grote barn, zeer geschikt voor varkens, het overige land is in corn en oats. Excellent equipment, 2 tractors, discs, sprayer, wagons, plows, truck, etc. Goed 4-bedroom huis. Ideal location, paved road, 1 mile from town. This farm gives you a good yearly income and still time to have a job beside. Vraagprijs $34,000, make lower offer! Down: $10,000 - 7,000.

We have many more in this area, Dairy, Mixed and Fruit Farms, all close to School and Church. Write or phone:

GERRIT OTTEN
563-7904 - BEAMSVILLE, ONT.

Agent for HAROLD JARVIS
REAL ESTATE LTD.
GRIMSBY, ONT.

FARMS TE KOOP

100 Acre farm, 1 mijl van Ingersoll, grote barn, silo. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. De barn leent zich uitstekend voor varkens of beef. Een gedeelte is ingericht voor kippen (boven). De eigenares (wed.) wil graag verkopen. Vraagprijs $32,000.

100 Acre farm, 8 mijl van Woodstock. 80 acre bewerkbaar, grote barn, flink 4-slaapkamer geel stenen huis. Ziet er goed uit. Dit is een prachtige gelegenheid om met $5,000 down een goed bestaan te maken. Totale prijs is $21,000. Eigenaar houdt de hypotheek tegen 6%.

100 Acre in St. Mary's. Barn 40 x 100, pool barn 55 x 100 en nieuwe barn 36 x 70. 2 Silo's, melkhuis, milking parlor, stable cleaner, automatische feeder. Het 4-slaapkamer huis is in excellente conditie. Dit is een excellente farm, gelegen aan de hoofdweg en kan zowel met als zonder stock en implements gekocht worden.

Mocht U iets zoeken wat we niet geadverteerd hebben, schrijf of bel ons even. Wij zijn gaarne bereid om U met raad en daad bij te staan. Er voor meer informatie schrijf of bel

Mr. JAN WYBENGA
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

FARMS TE KOOP

150 acre farm, 140 bewerkbaar. De barn is uitgerust met nieuwe stable cleaner, bulk tank, melkhuis. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Deze farm kan leeg of met stock en implements gekocht worden.

Voor meer farms van 50 tot 500 acre, met en zonder melkcontract, evenals tabaksfarms rond Woodstock, Ingersoll and Thamesford and Oxford County, schrijf of bel

K. A. McWilliam
Real Estate
178 Thames St. S., Ingersoll, Ont.
Tel. 485-2800 or 475-4488.

Een gegarandeerd minimum inkomen voor ouderdomspensioengerechtigden

(Can. Scene)—In december 1966 is in Canada een belangrijke stap gezet voor de verbetering van de sociale voorzorg, toen een wet werd uitgevaardigd, waarin ouderdomspensioengerechtigden een minimum inkomen van $105 per maand wordt gegarandeerd.

Deze wet, het "Guaranteed Income Supplement", geeft, naar de woorden van de minister van Volksgezondheid en Sociale Zaken, "samen met het Canada Pension Plan en het Canada Assistance Plan en in het kader van het Old Age Security Plan, Canada een van de meest vooruitstrevende en totale verzekeringsstelsels voor het instandhouden van het inkomen van onze bejaarde ingezetenen". Naar verwacht wordt zullen er meer dan 900.000 pensioengerechtigden voor deze gehele of gedeeltelijke aanvulling van hun inkomen in aanmerking komen.

Het nieuwe "guaranteed income supplement bestaat uit een bedrag van $30 per maand, dat bij de $75 Old Age Security pensioenbetaling wordt gevoegd, indien de pensioengerechtigde geen andere bron van inkomsten bezit. Voor iedere $2 die deze echter zelf verdient, wordt $1 van deze $30 afgetrokken.. Iedere pensioengerechtigde, wiens inkomen met inbegrip van het ouderdomspensioen, minder is dan $1.620 (d.w.z. voor alleenstaande personen) en gehuwden, wier gezamenlijk inkomen, met inbegrip van het ouderdomspensioen, minder dan $3.240 bedraagt, zal van deze nieuwe aanvulling kunnen profiteren.

In februari van dit jaar zullen allen, die op dat ogenblik Old Age Security pensioen uitbetaald krijgen, een aanvraagformulier voor deze aanvulling thuisgestuurd krijgen, begeleid van een uitgebreide verklaring. Hoewel de nieuwe regeling reeds in januari van kracht is geworden, zal het tenminste twee maanden duren, voor de aanvragen zijn ingewilligd. Sommigen zullen dan ook reeds in maart tegelijkertijd met hun ouderdomspensioen ook deze aanvulling ontvangen, anderen pas in april, maar in beide gevallen met terugwerkende kracht vanaf januari van dit jaar. Indien zowel man als vrouw in één gezin ouderdomspensioen ontvangen, moeten ze beiden aparte aanvraagformulieren invullen, maar beide in één envelop insturen.

Op het formulier dienen de volgende eventuele bronnen van inkomsten te worden vermeld: pensioen of lijfrente; lonen, salarissen of andere betalingen voor bewezen diensten; de netto winst van een bedrijf; netto dividenden; netto rente; het netto bedrag ontvangen door het verhuren van bezittingen, enz. Onder bronnen van inkomsten worden dezelfde dingen gerekend, die op de lijst voor het berekenen van de verschuldigde inkomstenbelasting staan aangegeven.

Na ontvangst van het aanvraagformulier in het laatst van februari kunnen belanghebbenden zich voor hulp of nadere inlichtingen, schriftelijk of persoonlijk, wenden tot het Old Age Security Office of het Canada Pension Plan Office. Bovendien zijn de Income Tax District Offices gaarne bereid vragen te beantwoorden die met het inkomen in verband staan.

Het voornaamste doel van deze nieuwe aanvuling is om het inkomen enigszins te verhogen van hen, die het zo hoog nodig hebben — die personen, die tijdens hun werkjaren door de zo snel rijzende kosten van levensonderhoud geen kans heben gezien om voor hun oude dag geld opzij te leggen. Op deze wijze erkennen we het werk, dat onze bejaarde ingezetenen hebben gdaan voor de opbouw van Canada.

ROOM & BOARD, HAMILTON

Rooms available: 2 single, 1 double, including the use of recreation room. South of Main-Delaware, on bus route. Tel. 525-3320.

Does anyone know the whereabouts of

ALBERT JACOB HULS,

born December 23, 1942, address unknown, formerly of 337 Jarvis Street North, Hamilton and Wyoming, Ontario, and also of

FREDERIK WILLIAM VENEMA,

formerly of 258 East 28 St., Hamilton and Grimsby, Ont.

Please contact Mr. D. Mostert, 513 West 5th St., Hamilton, Ont. 389-6057.

Excellent opportunity for wife to run

STORE

while husband works in city. This brick bldg., containing two 3-bedroom apts. plus store, is located in the growing town of Dorchester with pop. of 2,000 incl. subdivisions. This is an excellent opportunity to open a dry goods store as none exists in the town. Building is completely renovated. Priced only at $13,900 for quick sale. Phone London 434-5534 or 451-9449 or write 1761 Seeley Drive, London, Ont.

Op het ogenblik hebben wij niet veel aan te bieden, maar zodra het voorjaar komt hebben wij

VERSCHILLENDE GOEDE
FARMS TE KOOP

Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

CHRISTELIJKE SCHOOL IN GENT UITGEBREID

Komt er een middelbare school?

Zo pas heeft Gent weer een vergrote en verfraaide school gekregen. Er is een nieuwe verdieping bijgebouwd, met twee leslokalen en een dagverblijf. Veel steun werd gegeven door de aktie "Geven voor Zeven" en een bijzonder werkcomité. Men heeft nog verdere plannen in Gent. In een verslag lezen wij:

Men hoopt dat men spoedig tot de volgende stap kan overgaan, te weten het openen van een middelbare school te Gent."

Indien eenmaal deze plannen kunnen verwezenlijkt worden, zal dit de eerste Protestants-Christelijke Middelbare school in Vlaanderen zijn.

De Kruisbanier.

Young man, 23, would like to

CORRESPOND

with young lady, age 20-23. Letters under # 1934, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

VEGETABLE & CASH CROP

Niagara Peninsula, 223 acres excellent producing land, has produced corn 100 bushels, wheat 60 bushels, buckwheat 38 bushels, barley 70 bushels, tomatoes 23 tons, peppers 250 bushels per acre, excellent 8-room home with all conveniences and full line of machinery including baler & corn picker, 2 tractors, plus some livestock, other farm buildings in fair condition. Located on main highway close to Dutch Churches and Schools with school bus services. Only $8,000 downpayment, balance one 6% mortgage. Listed price $85,000.

For more information and appointment contact

Paul Koczula
WELLAND 735-0594

rep.

GEO. DUGAN REALTY
28 MAIN E. WELLAND 732-7517

INTERNATIONAL REFORMED BULLETIN

Quarterly Publication of The International Association for Reformed Faith and Action

Ask:
SPEELMAN'S BOOKHOUSE LTD.
10 Golfdown Dr.,
Rexdale, Ont.

Subscription: $1.50 per year.

Still available issues of Jan./April and July 1966 in which are interesting articles of Dr. J. Dengerink, Dr. H. Dooyeweerd, Dr. Kl. Runia, e.a.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

BOERSMA

YOUR KEY TO BETTER LIVING — CANADA-WIDE

To get your UP-TO-DATE MARKET VALUE on any Real Estate transaction, LARGE or SMALL, we handle them all.

We have buyers with substantial cash for apartment buildings, motels, hotels, businesses and farms.

Our Head Office is in Sarnia with 22 staff members with over a 100 years of combined experience.

Give us your authority to BUY, SELL or EXCHANGE by contacting us in confidence to-day. Write or call S. H. (BERNIE) BOERSMA, representing MARTEN BOERSMA REAL ESTATE.

Marten Boersma, Realtor
302 Davis Street at Mitton, Sarnia, Ont.
337-5451 — Mortgages Arranged — Open 9 to 9
Branch Office — Corunna, Ont.
404 LYNDOCK ST. TEL. 862-1454

Farms For Sale

A 200 acre, level land. 7-room home with all the modern conveniences. Bank barn 120 x 140. 8 stall milking parlor. Bulk tank 800 gallon. Also 1 silo 14 x 50, other silo 20 x 70. Silo unloader. Asking price $41,000

100 purebred Jersey Cows. Several RCF Winners. The Grand Champion for 1965 and 1963 came from this herd. 2 Bulls. Contract on fluid milk to market. Milk sales for 1966 $41,782.16. The owner is short on help and is willing to take a farm as trade in.

200 acre farm near Barrie. Good land, A-1 buildings. Asking $40,000, $10,000 down.

200 acre level land, all tiled except 40 acres. 2 big barns. Brick home. $32,000 with $7,000 down.

100 acres dairy farm, excellent building. $16,000, $6,000 down.

100 acres. Good building. $16,000, $6,000 down.

150 acres, only 2 miles from Lucknow. 9-room brick home. Barn 87 x 42. 1 silo 14-85, other 18 x 16. Silo unloader, grinder. This farm is for the person with good recommendations. When required with full line of implements. All slightly used or new. The buyer has to have ¼ to buy 40 cows. For only $1,000 down or near best he can afford.

150 acre dairy farm with stable cleaner, bulktank, 1 milker, etc. Rolling land. $24,000.

100 acre farm. Hilly land. Good building. $9,000.

A butcher shop, with Government inspected slaughter house.

A bakery store — a general store — 2 gas stations.

And just a new listing for **600 acre farm,** suitable for cash crop or beef set up. 2 houses and 2 big barns.

A 200 acre pig and beef farm. A real showplace, on highway.

A 300 acre dairy farm. 2 houses, 2 barns. Can be bought with the 50 Holstein cows.

All these farms are close to church and for the families with spare help are there all kinds of work facilities.

For information call

F. C. VAN EYL
Box 193 LUCKNOW, ONT. Tel. 528-3618

For the Dutch speaking between 8 a.m. and 11 p.m., for the English speaking 8-9.30 a.m. and after 9 p.m.

JOHN BOSVELD REALTOR
LONDON, ONT.

Like Parents - Like Children

by John M. Drescher

It was raining outside so the children were playing in the living room. Mother, working in the kitchen, heard quarreling. The noise became louder and louder.

"Stop quarreling!" she said as she stepped into the living room. "You know that never settles anything. Quiet down and quit fussing at each other."

Imagine her surprise when one of the children replied, "But Mother, we aren't mad. We are only playing Daddy and Mother." Those parents didn't know what they were teaching.

From earliest moments of life the child is a "copycat". This is a way of learning. This copying covers every area of life. Play is patterned after the parent's actions. So children also imitate body posture, habits, tone of voice, diction, and vocabulary. Much baby talk is merely the result of adults talking baby talk. It is usually just as easy for a child to copy correct words as incorrect ones. Hohman writes in **As the Twig Is Bent**, "The most potent influence in child culture is imitation."

The atmosphere of the home cannot be touched. But it can be felt. It is a thing of the spirit. No photographic plate is as sensitive as the spirit of a child. The images which lodge there determine the direction and destiny of life. By numberless little things and unconscious influence, we weave our child's character, thread by thread. As surely as we provide our child's clothes and food, we, by our example, help form his habits and give him what will strengthen or weaken him for life.

Home Molds Child's Character

As our child grows, he carries in his character the subtle impressions of his home. If the atmosphere is one of love, he absorbs it. If the atmosphere is one of trust and fidelity, he goes forward trusting and to be trusted.

What creates the atmosphere of a home? Our attitudes toward one another and toward others help create it. The basic determining factors in our day-to-day living help determine the atmosphere in our homes and also the essence of our faith. It is this which we pass on to our children.

By simple means we earn respect and love. If we have time for our children, we find that our children have time for us. If we express love and devotion by the way we speak to our children, by the way we hold them close, and even by the way we exchange smiles, we build love and devotion.

If we prove by our actions that we want our children today, our children will want us tomorrow. If we say kind things about them and express sincere concern for others, our children will learn to respect, love, and care for others. The opposite is also true. Our irritations are rubbed off on our children. Our gossip sets their "teeth on edge."

Many times the atmosphere of our homes is determined more by our reactions than by our actions. The calm response of one father to the cursing and accusations of an angry neighbour left an indelible impresson upon a young man who today serves wth confidence and calmness in a most difficult and critical position.

How to react to catastrophy? Have you noticed how some children react when they fall out of a swing or get hurt while playing? Some jump up, brush off the dust, and go back to play without blaming anyone else. Others cry angrily, fix the blame on someone else, and run off to pout. We, as parents, by our reactions, often determine how our child responds in these situations. Our children react the way they see us react.

Children Register Reactions

Emotional reactions attract children quickly. F. H. Richardson in **Parenthood and the Newer Psychology** writes, "We know that (the child) can and does unconsciously register parental tricks and habits and mannerisms at an age which seems impossible that he should be taking conscious note of his surroundings."

Attitudes are as catching as the whooping cough and much more lasting. Here is where we as parents give ourselves away most often. We can teach disrespect for the law by our attitudes. I know a father who deplores juvenile delinquency yet disregards speed limits and stop signs. He brags in front of his children of the time he was caught speeding but cleverly escaped from paying a fine. Should such a father be surprised when his son is a lawbreaker in the home, school, or community?

Sometimes active church members cannot understand why their children do not seem interested in the church and its activities. But what kind of attitudes are rubbed off when parents complain about the amount of time the church claims, about the preacher's long sermons, and the poor singing?

One father, on learning that his son stole several pencils from the department store, scolded him severely and said, "You ought to know better than to steal. I can pick up all the pencils you need at the office."

What lessons in honesty do our children learn when parents bring home pencils, stationery, tools, and other items belonging to employers? What can we expect to result from the devious business deal or sly income tax deduction discussed over the dinner table? Is it surprising that in a recent survey many college students said that cheating is standard practice, and some saw nothing wrong as long as one didn't get caught?

"The other evening," a Christian leader wrote, "I attended a Cub Scout meeting. The son of my friend was to be advanced a rank. One of the pledges exacted of the boy was that he should not smoke tobacco. No one in the group even smiled when the lad took the oath with upraised hand, and twelve mothers and fathers in the group smoked either cigarettes, cigars, or pipes."

I know a father who practices keeping his promises. No matter how small the child or the promise, he seeks to keep his promise. Confidence, honesty and integrety are being built into his son. I also know a father who pushes his child off with promises, only to forget them. This father destroys the very structure of character which is hard to rebuild.

So, also when we give our children a dollar for amusements and a dime for the church offering, we tell them that self-indulgence is ten times more important than Christian benevolence.

A small child carefully constructed a building with blocks. He was intensely interested in his project. Suddenly it was time for bed. His father called for him to come. Furthermore, it was time to put the blocks away — now! In spite of the cries or feelings of his child, with one sweep and without further examination, he crumbled the child's creation.

Sometime later this child, impulsively and seemingly without concern of conscience, destroyed a prized possession of his parents. Was there any resemblance to the father's action?

My small daughter and I were waiting our turn in the doctor's office. A family entered with two small boys. The smaller son would not allow his parents to remove his heavy jacket or cap out of fear of the doctor.

Soon, however, he was playing happily but too noisily for a doctor's office. To keep him from breaking the lamp, tearing the magazines, and annoying others, the parents tried to scare him into obedience a dozen times by telling him the doctor was coming, the bogeyman would get him, or that he would get a spanking when he got home. The little fellow, after a warning or two, paid no attention. Why should he? Such parents were teaching their child not only to fear a friend, but also to mistrust their own words.

Children usually live up to the reputation parents give them. Some time ago I was in a home where the parents were continually commenting concerning the awful behaviour of their three-year-old. Time and again the parents said, "He's a bad one," "He's a little rascal," or "He doesn't know how to behave."

And the three-year-old demonstrated before us that he was doing all in his power to live up to his reputation. Think of the power positive comments could well have had.

Child Echoed Parents

Here are parents who find their son expelled from school because he spoke disrespectfully to a teacher. Not only did they find him unrepentant, but he rebelled against making any admission that he did wrong. The parents were horrified. However, they did not reflect on the times when they, in their son's presence, had spoken disparagingly of the school administrators, and the school faculty.

Seemingly they did not think they were teaching when they made such statements as, "Teaching used to be a respected profession. Today it's a job for misfits and those who can't do anything else."

As parents we are teachers without a holiday. Since the actions of our children which disturb us most are usually reflections of our own performance, we should look honestly at ourselves. We must seek to be real persons — void of hypocrisy. We must put more emphasis on being the right kind of examples.

We must be alert to teaching opportunities in direct teaching situations. But more, since most of our teaching is by indirect teaching and since we are really teaching all the time whether we want to or not, we must be on guard, exercising self-control and in constant dependence on divine help.

Years ago a mother wrote, "Do you ask what will educate your son? Your example will educate him; your conversation with your friends; the business he sees you transact; the likings and dislikings he sees you express — these will educate him . . . . Your . . . station in life, your home, your table will educate him . . . . Education goes on every instant of time; you neither stop it nor turn its course. What these have a tendency to make your child, that he will be all of his life." •

RAINBOW

ALBERTA'S NEW OIL GIANT

1966 will be marked as the year of the Rainbow-emergence of a 1965 oil discovery in northwest Alberta into a long string of 26 commercial oil and gas pools in organic reef zones of Middle Devonian age. And this means only a good start. For so attractive is this new exploration area that during this winter for the first time since 1958 seismic activity will reach a new peak. Also approximately 70 rigs are expected to be working in February in this landlocked NW corner of Alberta.

"Crude from the rainbow area is the cheapest oil to produce in North-America. Wide spacing rules for drilling and high productivity of the reservoir rocks give the region a great advantage under Alberta's new proration rules". This was stated recently by John C. Rudolph, president of Banff Oil. The petroleum industry has never postponed its exploration activity for the north. But the spectacular growth of oil and gas reserves in the general Rainbow area has generated a fever, reminiscent of the Leduc discovery of 1948.

The economic implications of the Rainbow oil find will be far-reaching. Not only in terms of local industrial expansion and more income for Alberta's government. Crude oil has to be transported across Canada to be refined, marketed and some of it exported. Oil export to the U.S.A. reached an all-time high last year. Everyone knows what a further increase will do to Canada's balance of payments.

FOUND IN DEVONIAN REEF

How were these reefs formed? And where must we locate them? At the beginning of Middle Devonian time there was a subsiding Elk Point Basin in existence (see map). Its shape looked like the marked impression of a giant, left-hand mitten, pressing down below sea level the N.E. part of Alberta, almost all of Saskatchewan and small parts of Manitoba and North Dakota.

"A long period of Keg-River — Winnipegosis carbonate deposition followed, in which a carbonate bank was developed, fringing the edge of the basin, and numerous patch reefs were formed farther off-shore." *

As you may know coral-reef organisms are growing in clear, warm and fairly shallow sea water, consuming great quantities of oxygen: some wave and current action must therefore prevail for active growth. The presence of these conditions combined with the slow subsidence of the basin, were found ideal for the built-up of these "biohermal" reefs in the Rainbow area. At the discovery well such a reef was found 750 feet thick. Not all of them are equally porous, but the "main body" is dolomitized and shows excellent porosity. Where these reefs are missed in the inter-reef areas, a blanketing type of carbonatic and argillaceous sediments is found of only 150-200 ft. thick. Conditions within this wide inlet basin changed drastically at the end of this Keg River time. A long and wide barrier reef across the mouth of the inlet was formed, shutting the Elk Point Basin off from the ocean to the N.W. Reef growth stopped and, due to evaporation, salt, anhydrite and other evaporites started to be deposited in the entire basin. In Alberta sediments of this time are called Muskeg, in Saskatchewan Prairie Evaporites, where conditions became extremely saline (close to a complete evaporation stage) toward the end of Prairie Evaporite sedimentation and thick potash beds were formed. Later on, in Muskeg Time the barrier reef in the North must have been breached to let seawater in, since thick carbonate sediments filled in the low areas between the Keg River reefs and raised even above the highest reefs in the Rainbow area, leaving a cover of about 250 feet thick. Oil is also found in these Muskeg carbonates above the Keg River reefs, forming another attraction for drilling in this area.

SEISMIC EXPLORATION

The Muskeg salt beds form an extremely successful tool for locating the off-reef and on-reef areas, since a strong reflection is recorded from the top of these saltbeds. Where it is found discontinuous on a seismic section the replacement by a Rainbow reef may be suspected.

Indicative of the success of seismic exploration is the discovery ratio of 14 productive Keg River reef reservoirs out of only 22 wildcats. This explains the steep increase of seismic activity in this area.

Processing the seismic records in time to prepare bids for 2 landsales at the end of January proved to be a real problem for interested companies. But somehow — with the help of a lot of midnight oil — seismologists and management will have to get ready for these sales.

GOVERNMENT REVENUES

In the meantime the excellent results of the smaller Drilling Reservation Sale of January 26 were made public: $7.8 million. The other Sale of January 31 is a Crown lease sale, also a quarterly affair. Landmen expect both sales to bring in at least $35 million. This would mean an excellent start for another record year of government revenues from the oil industry, after 1965, when $245 million were received from sales, rentals and royalties.

HIGH PRODUCTIVITY

The huge amount of spending in land acquisition, seismic exploration and drilling points out to one thing: that the oil productivity of the Rainbow reefs must be high, in comparison to other Canadian oil pools. The following figures are self-evident: The first pool found a max. reef pay of 696 ft. (of which 435 ft. of oil). Average porosity was 11.8%. Oil reserves in this pool were estimated at 164 million barrels. Banff Oil hopes for 77% recovery of oil with a gas injection scheme, but aims at 95% by a combination of other recovery methods.

Pools and individual wells are so prolific that they may produce more than 1000 barrels a day under present proration rules.

All these factors make it very attractive for any company to join the search for Rainbow oil. Although the drilling costs are high for a Rainbow well ($325,000), pay-out time is estimated at 4 months only. One well in Rainbow is allowed to produce as much oil as 20 other, average oil wells in the province. All this causes the drilling activity to shift to Alberta's N.W. On the other hand, it will also mean a further drop of the number of wells, to be drilled in Alberta, during 1967.

TRANSPORTATION

Modern air freight facilities have kept up with the pace of exploration drilling in the area. An all-weather gravel airstrip has been extended to a 5800 ft. runway, in order to accommodate the Lockheed Hercules airfreighter. To make continuous drilling possible during the summer such an airfreighter was used last August, saving time and money. One Hercules-day appeared to be equivalent to 20 truckdays in carrying capacity.

HOUSING

Plans are that Rainbow Lake campsite will become a stop-over point for a future highway between High Level on the Mackenzy highway to the East and Fort Nelson (B.C.) to the West. A separate townsite for 2,000-4,500 people is now planned north of the present campsite with a commercial and residential area (of 130 family dwellings, in the first stage). Philosophy behind planning is simple: it will be built for the "better halves" of the employees, manning the permanent installations in the area.

BIG INCH PIPE

Companies with oil producers at Rainbow wasted little time in linking the discovered pools with outside markets, despite the 400 miles of distance from Edmonton. The link is a 20 in. artery of 240 miles to the terminus of the Nipisi line, and from there a 24 in. loop of 183 miles to Edmonton, which is almost completed.

(Continued on page 12)

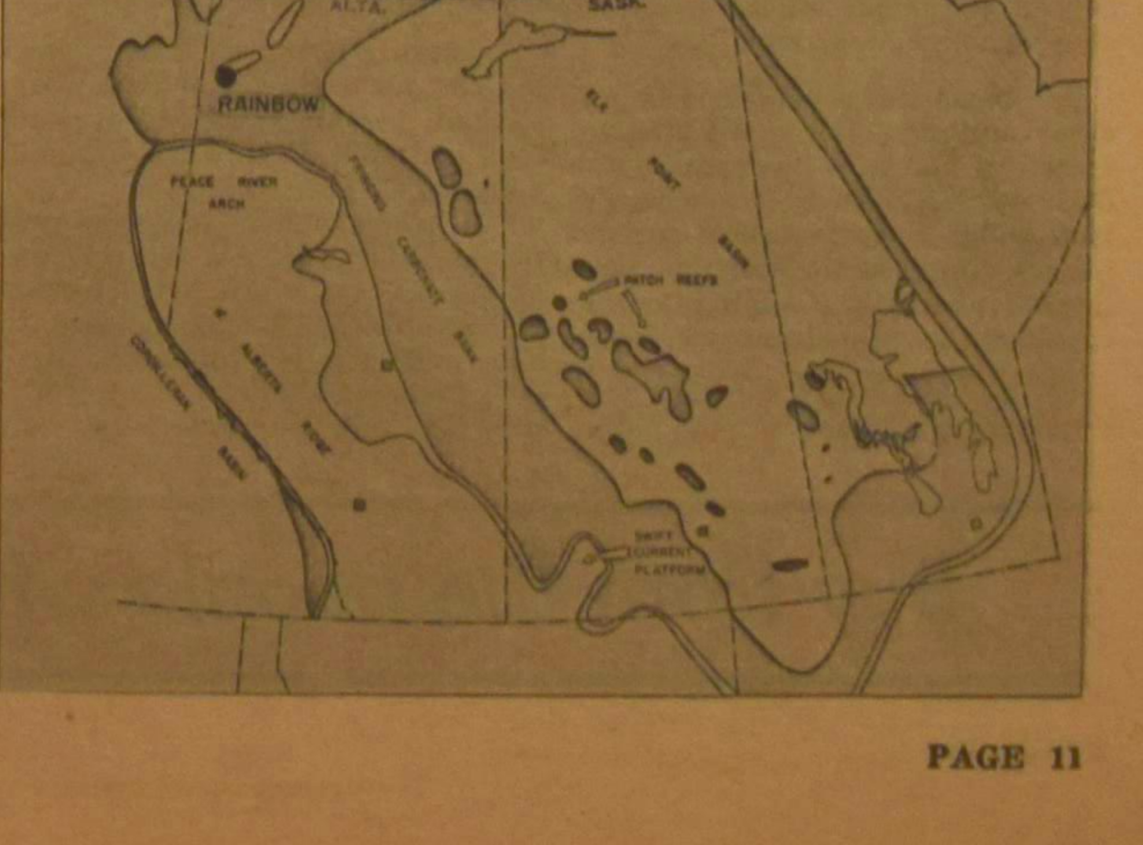

CANDID COMMENTS

Planning and Action Progress

by ROBERT N. THOMPSON, M.P.

Parliament in recent years has lost much of its image and public respect. Parliament — the very heartbeat of the democratic process — has deteriorated to a point where public opinion is at its lowest ebb. Conscientious MP's on all sides of the House are discouraged and fed up with the apparent inability to make progress. One cannot help but think it is well that we in 1967 do not have the responsibilities the Fathers of Confederation had 100 years ago because it is certain Canada would never have happened and we wouldn't have a Centennial.

Many of parliament's ills today are the result of inadequate and out-dated rules and procedures coupled with 11th hour decisions on parliament's programme of recommended legislation. As an example, Prime Minister Pearson astounded the House on January 25th by announcing that the government planned to complete some 20 major pieces of legislation prior to the end of this session. He suggested that the present session would prorogue on March 10th, leaving 33 more sitting days to deal with the outlined legislation. On this basis the new session would begin on Monday, March 13th with a weeklong Easter adjournment and a Centennial session to begin about mid-May.

In addition to budget debate, the Prime Minister's enunciated legislative measures include the defence bill, the setting up of a special committee on rules and procedures, the public service bills, Bank Act amendments, broadcasting legislation, a bill to amend the Canada Corporations Act and the Citizenship Act; all pieces of legislation which will require considerable time. It is ridiculous to expect these to be completed in 33 days.

It should also be pointed out that the government's attempt to hold a club over the heads of opposition members by stating that a summer recess depends on the progress made in dealing with the proposed legislation will not be tolerated. To threaten members with the possibility of being denied sufficient time to meet their commitments can only be construed as parliamentary blackmail for the purpose of legislative expediency.

I am in agreement with the Prime Minister that a recess of Parliament is essential during the summer months. In this connection, members of parliament have a definite responsibility to the people of Canada to share with them the celebration of our Centennial. It is the responsibility of members of this House to assist in a very specific way in making our Centennial celebrations what they should and must be if our Centennial is to have its desired impact. Personally my Centennial commitments are many and continue through the summer. The Prime Minister termed his statement in the House "a programme of Parliamentary action." Let me say to the Prime Minister and to all members of the House that, before parliament witnesses any real "action", there must be changes. I would suggest the following:

(1) Rules and procedures of the House should be streamlined to meet the need of the day.

(2) The government should carefully plan in advance the programme of legislation to be introduced. It is not good enough to leave the establishment of a special committee for rules and procedures a mere six weeks prior to the expiration of the old rules; just as it was not good enough and entirely unnecessary to extend the Bank Act three times because new legislation was not prepared.

(3) The opposition, while its duty is to oppose legislation with which it disagrees and to amend legislation when possible and when required, must also carry its responsibilities for positive progress. It is not good enough to merely oppose for the sake of opposing or to attempt to defeat or to embarrass the government for political advantage.

(4) New ways must be found to keep the back benchers active and constantly at work. Caucus discipline must not be allowed to discourage and render useless vast numbers of excellent men who occupy the back benches.

(5) Finally, a minority government in a House of minorities could function effectively with the removal of the constant threat of defeat. It is my contention that a government, majority or otherwise, should stand open to defeat only on money bill votes or on direct votes of non-confidence. In other types of legislation the majority would make the decision.

Should these suggestions be taken to heart, as they are meant to be. I'm sure the image of parliament would quickly improve and the Canadian public would look to Ottawa with confidence in this our Centennial year and in many years to come.

Books can enrich and impoverish your life and the life of your children.
Be sure to spend your money for
GOOD BOOKS
Contact:
Chr. Book Centre
36 Longwood Road North,
Hamilton, Ontario
JA 2-1234

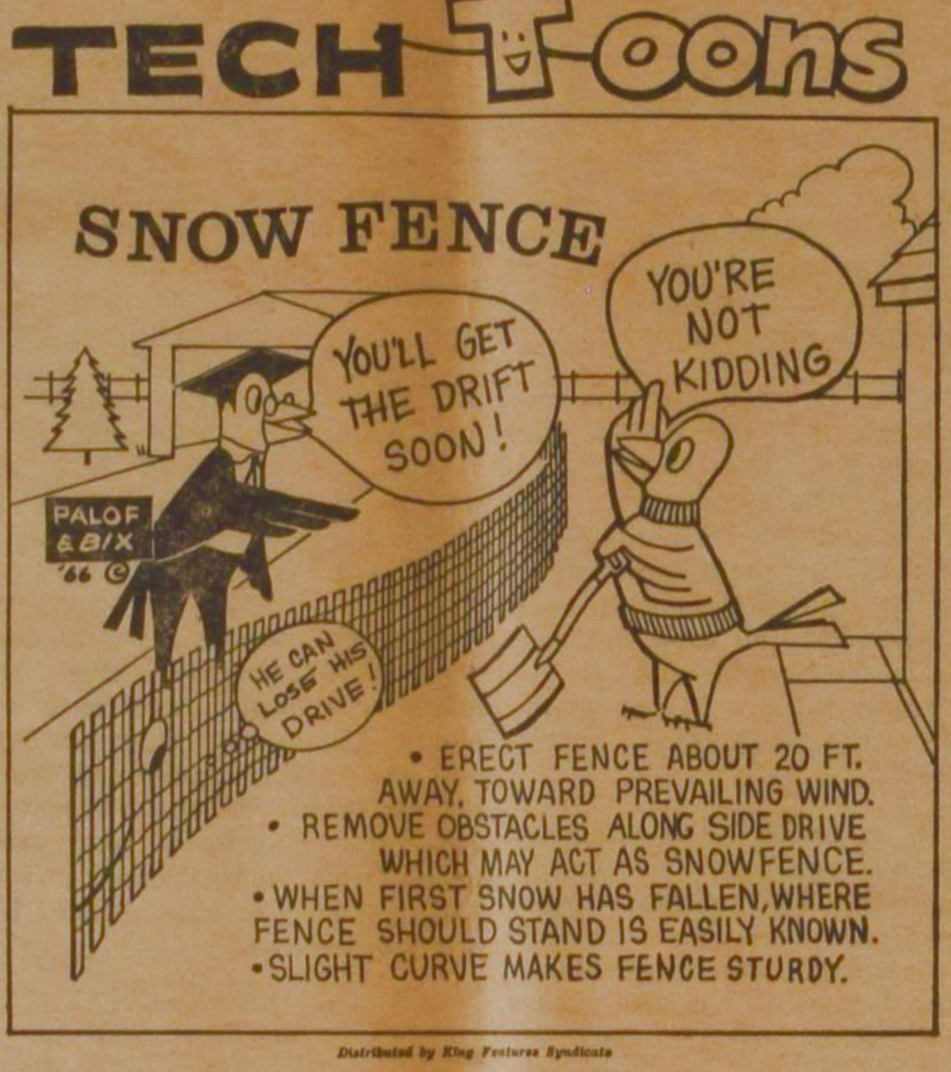

Distributed by King Features Syndicate

Enjoy VOORTMANS
DUTCH STYLE COOKIES

William Dam Seeds
See them grow ! ! !
English Catalogue FREE upon request.
WEST FLAMBORO, ONT.

RAINBOW

(Continued from page 11)

EXPLORATION OUTLOOK

What future may be expected for Keg River - Winnipegosis oil production? Reserves at present are pegged at 1 billion barrels of oil — with a probable growth of another billion — and are quickly advancing toward a first place in oil reserves from one formation within Alberta, taking over the lead from the Upper Devonian Leduc reefs.

In Saskatchewan a very interesting development would occur when Winnipegosis reef oil would be found below the potash and other salt deposits. For 2 years now the interest for drilling rights in the area with patch reefs is extremely high. Most of the available land has been filed on, except for a 3.4 million acres, coming up for sale at February 14.

Reefs may be found not thicker than 200 ft., but some extra economical conditions do favour the area: potential pay is relatively shallow; easy year-round accessability and an unrestricted oil market.

The interest in North Western Alberta is steadily expanding in a Northerly direction from Rainbow to the border with the N.W. Territories. Names like Zama Lake and Bistcho might be used as often as Rainbow is now. One thing is certain: Rainbow oil will for years to come be synonymous to "recourses unlimited".

---

* Map and quotation: L. D. Grayston, D. F. Sherwin, J. F. Allan — Middle Devonian — Geological History of Western Canada. Dec. 1964.

Lambert Huizingh
Acredited Public Aaccountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

Where did you get that name?

New York (NAPS) — Are you a name-dropper?

You certainly are, if you've ever: bought a cardigan sweater or a bottle of cologne, ordered a sandwich or asked for any of a hundred other common items named after notable people, places or things. Every day, you "name names" without knowing it, and some of these names have a colourful history indeed.

Take that cardigan, for example: it was popularized by — and named for — James Thomas Brudenell, seventh Earl of Cardigan, who led the ill-fated charge of the Light Brigade in the Crimean War. History played a nasty trick on the Earl, whose name lives on not as a symbol of heroism, but as a synonym for casual comfort.

The same thing happened to another military man, Lord Raglan, secretary and aide-de-camp to the Duke of Wellington. His boss, the Iron Duke, is remembered for defeating Napoleon at Waterloo, poor Raglan mainly for adding a type of sleeve to your coat wardrobe.

Charles Macintosh, a canny Scot, established a plant in his native land to make waterproof articles from rubber. He gave his name to the raincoat known as a mackintosh.

Another common garment was not named for just one man, but for a whole army! "Cravat" derives from the French word for Croatian, and goes back to the 17th century when the Croatian mercenaries who fought alongside French soldiers wore linen scarves around their necks.

Men who must wear tuxedos to formal occasions can give credit — or blame — either to a posh country club of to some superstitious American Indians! According to one school of thought, the tuxedo was named for a country club in Tuxedo Park, N.Y.

A more picturesque theory traces the name to an Indian word, **p'tuksit**, meaning "he has a round foot"! Afraid that a wolf would appear if they used his right name, the Indians always preferred to the animal by this euphimism. In some mysterious fashion, **"p'tuksit"** is supposed to have passed into English as "tuxedo". Come to think of it, any girl who has ever encountered a wolf in evening clothes may endorse this theory!

Many grooming aids also have fascinating names. The Roman historian, Pliny, gave the name **sapo** to "an invention of the Gauls for giving a sheen to the hair" — in other words, soap! And who would guess that perfume comes from the Latin word **fumus**, or "smoke", and was once used as a disinfectant! "Rouge" is the French word for "red", and "cologne" is named for the German city where it was first made.

An all-American favorite was born in England, when a nobleman addicted to gambling called for beef nested between slices of bread so he wouldn't have to leave the gaming table to go to supper. The Earl of Sandwich is immortalized at thousands of lunch counters all over the country where Americans, also pressed for time, order his handy invention.

"Tomato" come from the Mexican **tamatl** and entered the Spanish language as **tomate**. A peach was once a Persian apple, from the Latin **persicum malum**. Broccoli is the plural of the Italian **broccolo**, "little sprout". Another popular Italian food was christened by a king, who was so fond of macaroni that he gave it this name, literally means "my dear little ones"!

Other big names also grew from little things. Take the calculator, so indispensable in many offices. It goes back to the days when Roman merchants figured profits and losses by using **calculi**, or little pebbles, as counters.

Also ancient in origin is the ink in your pen — but you may be surprised that you are signing letters and checks with a royal flourish. "Ink" derives from the Latin **encaustum**, the costly Tyrian purple substance used by Byzantine emperors for their signatures.

The typewriters had a more democratic beginning. But years ago, "typewriter" referred not only to the machine itself, but to the girl who operated it!

Whether you eat them or wear them, use them at home or at the office, you can be sure that there's more in the names of familiar objects than you probably ever realized.

CROSS WORD PUZZLE

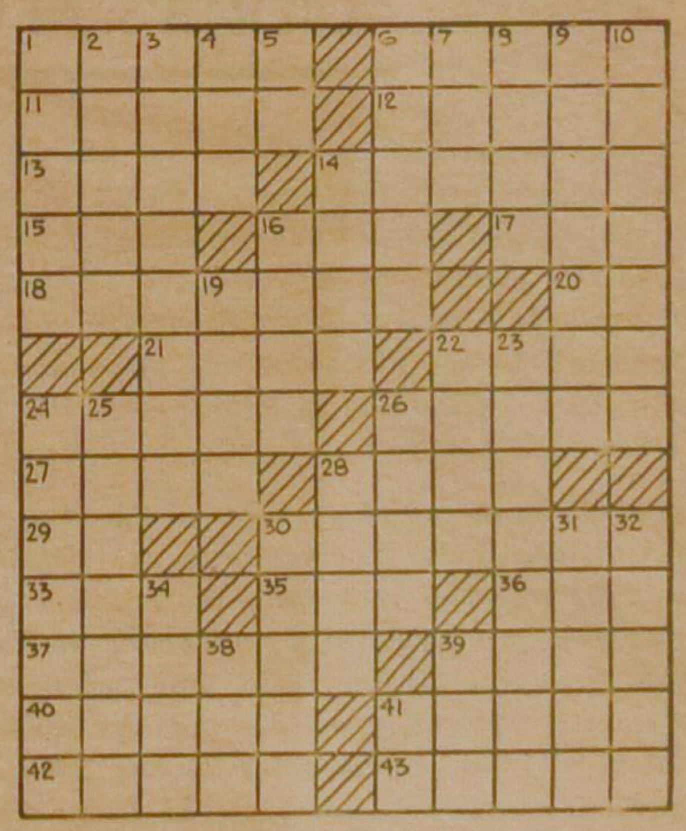

ACROSS
1. Fathers: colloq.
6. Marks of wounds
11. "Aida" is one
12. Co-discoverer of radium
13. Women in uniform
14. Fondle
15. A shield
16. Salt: chem.
17. River islet
18. Told
20. Exist
21. Sacred picture
22. Riveter's pin
24. Marsh land
26. Burrowing animals
27. In this place
28. Political division of a city
29. Digraph
30. Woodland areas
33. Familiar abbreviation
35. Matter: law
36. Parson bird
37. Gunwale pins
39. Flex
40. Weird
41. Danger
42. Outer garment
43. Billiard stroke

DOWN
1. Authority
2. Swiftly
3. Strange
4. Land measures
5. Samarium: sym.
6. Burn with liquid
7. Mongrel
8. Region
9. Laughable
10. Six-line stanzas
14. French city in Normandy
16. Halt
19. Peak
22. Weary, with tedium
23. Golden age club members
24. Shrouded
25. Meteorologist's concern
26. Disfigures
28. Sorrows
30. Liberates
31. Tunisian capital
32. Move sideways
34. Apple center
38. Dutch painter
39. Girl's nickname
41. After noon: abbr.

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Buy from the people who advertise in this Paper

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Barrhead-Westlock, Alta., C. Bisschop te Brooten, Min., U.S.A.

te Vancouver (Bethel), B.C., C. Bisschop te Brooten, Minn., U.S.A.

te Dundas, Ont., H. VanderPlaat te Strathroy, Ont.

te Fort William, Ont., H. Mennega te Dresden, Ont.

te Collingwood, Ont., H. Mennega te Dresden, Ont.

CANADIAN REF. CHURCH

Bedankt

voor Edmonton, Alta., F. Kouwenhoven te Toronto, Ont.

Aangenomen

naar Winnipeg, Man., H. A. Stel te Houston, B.C.

TEACHERS WANTED

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of a

PRINCIPAL AND A TEACHER

for the intermediate grades.

Please send your application to the Principal, Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

Are you interested in joining the Staff of the Fruitland John Knox Memorial Christian School, 8 rooms, as a

PRIMARY OR JUNIOR TEACHER

for the 67/68 school year?

Contact the Principal John E. Top, Box 27, Fruitland, Ont.

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A PRINCIPAL

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

Calvin Chr. School in Lacombe, Alberta, opened last year with 2 class rooms and expanding this year to 4 class rooms, will be in need of

TWO TEACHERS

grades 1-2 and grades 3-4-5, for the school year 1967-'68.

Please send applications and inquiries to: W. Wildeboer, Principal, Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

The Canadian Christian School of Jarvis urgently needs

A PRIMARY GRADE TEACHER

by Januari 1967. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Telephone 587-2604.

The Georgetown District Christian School will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school year 1967-1968.

Please send applications stating qualifications, experience, and references to the Principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing Street, Georgetown, Ont.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

De Dokter in Korea

Op een van de eerste tochten die ik maakte naar de eilanden in de Gele Zee bezocht ik een eiland waaraan mijn leidsman een speciale herinnering had. Mr. Noh, ex-kapitein van de grote vaart, die sinds Japan zijn oorlog begon, zijn leven weidde aan zijn arme Koreaanse landgenoten, had hier enige jaren gewerkt samen met een Amerikaanse verpleegster. Ze hadden veel bereikt op dat eiland. Toen die verpleegster vertrok was er een kerk waar de meeste mensen heengingen; er was een school die betaald werd uit de opbrengsten van een boerderij; en de bevolking was begonnen een dijk te bouwen om een stuk land dat alleen nog onderliep bij heel hoog water. Mr. Noh was verhuisd naar een ander eiland omdat daar zijn hulp meer nodig leek.

Mr. Noh liet het me nu, drie jaar na zijn vertrek, zien als een waarschuwing! De dominee was vertrokken omdat er nog slechts twee kerkgaande gezinnen waren. De school was gesloten, daar de onderwijzer de boerderij die op zijn naam stond, verkocht had, en naar de grote stad was gegaan. Het werk aan de dijk lag stil. De bevolking vroeg mij of onze mission niet financiële hulp kon geven voor de heropening van de school.

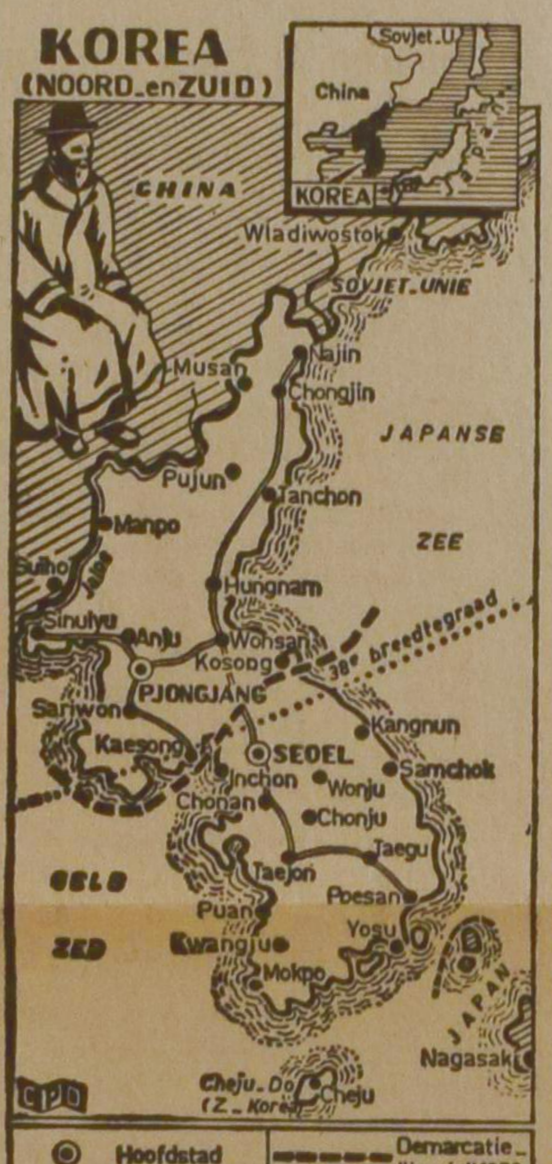

Ik zei dat dan per kind per maand een bijdrage van dertig dollarcenten zou moeten worden betaald door hun zelf. Dit is een heel gebruikelijke en zeker niet te hoge bijdrage. Men bleek hiertoe niet bereid.

Dit is slechts één voorbeeld, maar zo zijn er tientallen te geven hier in Korea, van het povere resultaat van hulp die aan de bevolking wordt gegeven. Dit betekent niet dat de bevolking lui is of iets dergelijks, maar dat verkeerde hulp en op een verkeerde manier wordt geboden. Iedereen wil wel graag wat hebben, maar dat betekent nog niet dat men al die dingen zo belangrijk vindt dat men er voor wil werken of er voor wil betalen.

En deze vorm van hulpgeving kan een waar gevaar voor het Christendom vormen. Vele mensen voelen zich verplicht om Christen te worden, omdat een zendeling ze heeft geholpen, of nog erger omdat ze denken dat ze dan nog meer hulp zullen krijgen! En verschillende Koreaanse dominees, die ook wel graag wat groei in hun kerk zien, zijn hier ook schuldig. Vaak heb ik gehoord dat werd gezegd: nu doet de Dokter dit voor jou, nu wil hij dat je in het vervolg naar de kerk gaat. Maar gelukkig begint men door schade en schande wijs te worden. Want hoe kan de zelfde dominee verwachten dat hij een gewillig oor vindt bij zijn gemeenteleden als hij vraagt om geld voor kerkbouw, enz. Dat geven belangrijker is dan ontvangen hebben deze Christenen niet geleerd. Veeleer doet dit de lang niet zeldzame bedelaar ontstaan die met bijbelteksten kan bewijzen dat je verplicht bent hem te helpen.

De Christian Reformed Korean Mission, onderdeel van het Christian Reformed World Relief Committee probeert in zijn werk hier in Korea zoveel mogelijk deze fouten te vermijden. Het eigenlijke relief work, dus het verstrekken van kleding en voedsel, proberen we zoveel mogelijk te beperken. En als we er toe genoodzaakt zijn door de omstandigheden, dan proberen we het werk te vervolmaken door het te laten volgen door een rehabilitatie programma.

Pete Feddema, onze landbouwdeskundige, laat de mensen de spullen die hij ter beschikking stelt geheel of gedeeltelijk terug betalen in een bepaalde tijdsperiode. Zo weet hij zeker dat alleen mensen die werkelijk geïnteresseerd zijn in zijn ideeën, zijn hulp aanvaarden. Dat geeft hem uitstekende resultaten. Het moeilijkst te helpen zijn, volgens hem, de mensen die al geruime tijd geheel of gedeeltelijk op kosten van anderen hebben geleefd zoals vele vluchtelingen. Deze zijn zo gewend geraakt aan het feit dat ze gratis hulp krijgen dat ze meestal geen belangstelling hebben voor onze ideeën. Wederom, het is niet dat ze lui zijn, maar ze geloven niet meer dat het mogelijk is uit het moeras van de armoede te raken, ze hebben te veel teleurstellingen gehad. Het is erg moeilijk deze mensen te bezielen.

Bij het medische werk doen zich soortgelijke problemen voor. De mensen die ziek zijn zien de noodzaak van het volgen van een doktersadvies wel in. Hoewel ook dat niet altijd van een leien dakje gaat, ze hebben ook hun eigen ideeën over behandeling. Op een keer vroeg één van de dominees op de eilanden mij om medicijnen voor hoge bloeddruk. Hij had een zeer hoge bloeddruk. Ik vroeg of hij een zoutloos dieet hield. Nee, dat vond hij niet nodig. Als ik hem maar pillen gaf dan kwam het wel goed. Daar het een ontwikkeld man was, dacht ik dat ik hem met redelijke argumenten zou

Dr. P. J. Mulder

kunnen overreden; dus ik trok er een half uurtje voor uit om hem uit te leggen dat een zoutloos dieet goedkoper was en vol te houden ook als men verstoken was van doktershulp en dat hij voor zijn pillen afhankelijk was van mijn onregelmatige en onzekere bezoeken. En dat het zout dat hij at het werk van de pillen ongedaan maakte. Hij zag de waarde van mijn argumenten in en beloofde geen zout te eten. Ik gaf hem pillen en bij een volgend bezoek bleek zijn bloeddruk mooi gezakt. Nu ligt hij in het ziekenhuis: hij was weer zout gaan eten en tot overmaat van ramp was ik niet in staat hem tijdig te bezoeken om zijn pillen aan te vullen.

Om gezonde mensen er echter van te overtuigen dat ze bepaalde dingen moeten doen om niet ziek te worden is vrijwel onmogelijk. Toch vinden wij dat we van de mensen kunnen eisen om evenals wij het water te koken, of er chloor in te doen en jaarlijks een X-ray te maken voor controle op T.B. voordat we er ook maar over denken geheel of gedeeltelijk hun ziekenhuisrekening te betalen. Ik weet dat de Koreanen veel meer weerstand hebben tegen allerlei infecties dan wij, maar dat betekent nog niet dat voor hun eenvoudige hygiënische maatregelen niet gelden. Enige weken geleden brak hier midden in de winter een typhus epidemie uit in een vluchtelingendorpje dat tegen een berghelling was gebouwd. Dat is een heel ongewone zaak in de winter. Wij gingen er kijken en het bleek dat de oorzaak van de ziekte was dat men het er niet over eens kon worden wie de toiletten moest legen. De toiletten waren overgelopen en hadden over de oppervlakte de waterputten bevuild.

Zijn de mensen echter bereid onze adviezen op te volgen, dan staan we ook volledig achter ze bij al hun problemen. De vrouw van een man, die wij in het ziekenhuis geholpen hadden door het verstrekken van wat medicijnen, ontmoette ik enige maanden later in de City Babies Home. Dit is de plaats waar alle verloren en verlaten kinderen van Seoul heen gebracht worden. Twee van haar kinderen waren daar, daar ze geen huisje meer had Haar man was ongeneeslijk ziek. Ze was niet bij ons gekomen om hulp omdat ze dacht dat haar problemen niet in onze lijn lagen. We "leenden" (we zullen het wel nooit terug krijgen) haar geld zodat ze haar intrek kon nemen in een kamer met haar zieke man en vier kinderen. En we verschaften haar naaiwerk, zodat ze een inkomentje had. Haar man stierf en ze vond een baantje als waterdraagster. Een zwaar beroep maar met enige bestaanszekerheid. Nu moet zij in het ziekenhuis opgenomen worden voor een grote operatie. Dit betekent dat zij en haar vier kinderen weer voor enige maanden volledig voor rekening van de mission komen. Een dure patient! Maar het is heerlijk zulke hardwerkende mensen te helpen op hun weg door het leven.

Dr. Datz J. Mulder.

Filmavond in Brampton

Op MAANDAG 20 FEBRUARI

wordt de beroemde film

HEIDI

vertoont in de UNION FARM BUILDING.

Verenigingen die een geslaagde avond willen organiseren raden we aan deze film te laten vertonen.

Inlichtingen verkrijgbaar bij

BOX 121 BRAMPTON, ONT.

TO WHOM IT MAY CONCERN:

The CHRISTIAN ACTION FOUNDATION, the publishers of the CHRISTIAN VANGUARD, wish to state that it is devoted to the propagation and application of Biblical principles to all spheres of life.

The Hamilton-based CHRISTIAN ACTION FOUNDATION INC. is an organization for the purpose of maintaining a public meeting building in the Reformed community of the area.

Submitted by the
CHRISTIAN ACTION FOUNDATION,
Box 812, Edmonton, Alberta.

De mening van een Bankier

De noodzakelijkheid voor economische en sociale aanpassing teneinde succes en voortgaande groei te verzekeren in onze tweede eeuw als een natie, was benadrukt door Mr. F. William Nicks, voorzitter en president van The Bank of Nova Scotia, in zijn verslag aan de aandeelhouders in de 135e vergadering van de bank.

Er is een behoefte aan een plooibaarder benadering in internationaal effectenverkeer, in onze monetaire en fiscale gedragslijn, in onze arbeids- en industriële pogingen, en in het algemeen in de houding ten opzichte van de verschillende aspiraties van de verschillende streken in ons land, aldus Mr. Nicks.

Hij wees er op, dat het amendement op de Bank Act, die nu in zorgvuldige studie is bij een commissie van het House of Commons op zichzelf in die richting wijst. Het doel ervan is om een meer concurrerende en efficiente financiële opzet aan te moedigen en daarbij de structuur van de Canadese economie te versterken. Het amendement, zoals het nu in studie is, dekt niet alles wat de bank had gehoopt, maar ongetwijfeld vertegenwoordigt het een grote verbetering bij wat het geweest is.

Een essentieel karakteristiek van Canada en het Canadese volk, en tevens een van hun sterkste punten is hun sterk regionaal en cultureel verschil. Indien dit verschil in stand gehouden kan worden zonder het nationale raam te verbreken, dan kan dit een verzekering inhouden tegen het verlies van die deugden, die ons onderscheiden van onze goede buren in het zuiden en ons tevens bewaren om in dit land opgenomen te worden.

Indien wij het beste van onze gelegenheden kunnen maken, zal onze tweede eeuw veel grootser zijn dan de eerste, eindigde Mr. Nicks.

De Chief General Manager, Mr. Gordon J. Toucie, zette de snelle groei van de bank uiteen. Stortingen waren 10.9% hoger dan een jaar geleden en persoonlijke spaaringen 8.7%.

Mr. Touchie verwees naar de onlangs geformeerde The Bank of Nova Scotia Jamaica Ltd., het nieuwe op Jamaica gevestigde instituut dat The Bank of Nova Scotia opvolgt, die sinds 1889 zaken gedaan heeft op dit eiland. In de volgende weken zal de Bank zijn bezittingen op het eiland overdragen aan de nieuwe bank, die de verplichtingen van The Bank of Nova Scotia zal nakomen. 25% van de shares in de nieuwe bank zal aan het publiek worden aangeboden, waardoor de inwoners van het eiland een deel krijgen aan de ontwikkeling van hun eigen bank.

DE ECONOMIE IN EUROPA

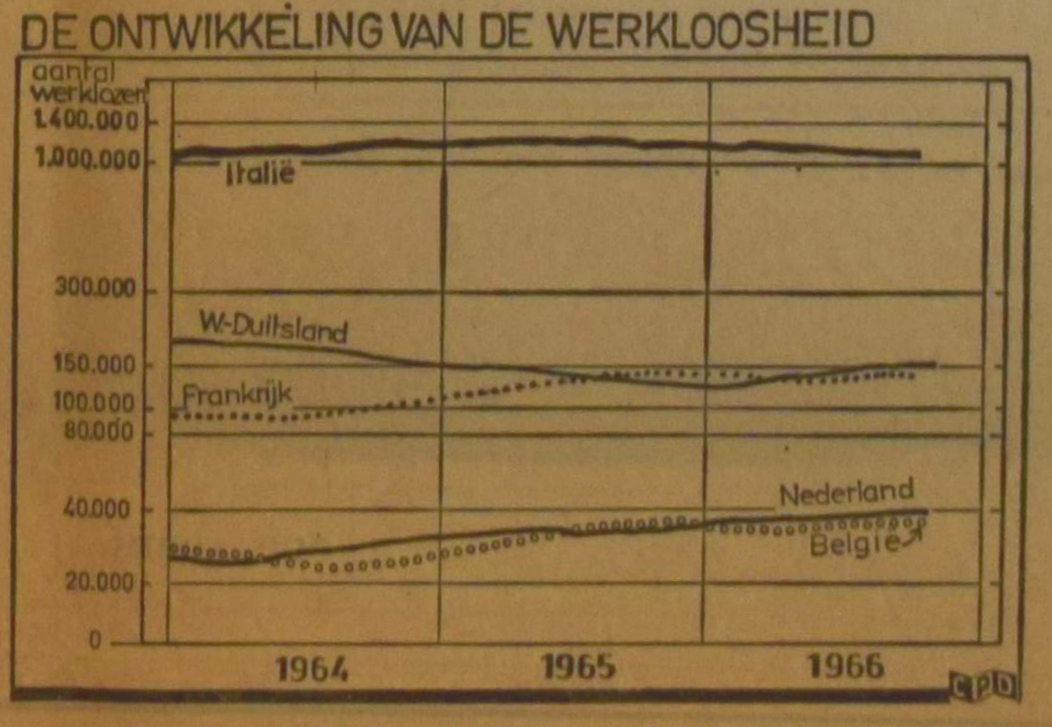

ZELFMOORD ONDER STUDENTEN

Men leest in de kranten en weekbladen zo nu en dan over het aantal studenten dat zelfmoord pleegt. Meestal wordt erbij vermeld dat de studenten zó tegen de examens opzien, dat zij geen uitweg meer zien. Het Journal of Abnormal Psychology publiceerde onlangs een artikel, geschreven door prof. Seider, waarin werd gezegd, dat dit 'popular belief' onjuist schijnt te zijn.

Uit de gegevens verzameld over een periode van 10 jaar (1952-'61) blijkt dat de meeste zelfmoorden plaats vinden gedurende de eerste zes weken van een semester.

Van de 23 zelfmoorden in Californië's universiteit te Berkeley kwamen 16 in oktober of februari voor.

De statistieken wezen bovendien uit dat zelfmoord meer onder oudere en 'post-graduate' studenten dan onder jonge en 'under-graduate' studenten voorkomt. Opmerkelijk is het dat onder hen procentsgewijs veel studenten talen of Engelse literatuur studeerden. Wanneer men aanneemt dat de gemiddelde leeftijd van de studenten op een universiteit 22 jaar is, dan is het gemiddelde van studenten, die zelfmoord plegen, 26 jaar.

Men vraagt zich af wat de oorzaak is dat sommige studenten het leven niet meer aan kunnen.

Velen van hen lieten een dissertatie achter, waaruit wij enigszins een idee krijgen wat er in deze studenten omging. Een van hen eindigde met de woorden van Albert Camus, de Franse toneelschrijver en filosoof, "Life as a human being is absurd". Hoewel Camus zelf beweert dat men ondanks de zinloosheid van het leven, zoals hij het ziet, de aarde trouw moet blijven, kunnen vele studenten daartoe de moed schijnbaar niet meer opbrengen.

Anderen klagen erover, dat zij ontevreden zijn met hun studieresultaten, hoewel de meesten van hen niet tot de middelmatigen behoorden. Het is echter bekend dat in bepaalde kringen, vooral in de hogere kringen, een enorme druk op hun kinderen wordt uitgeoefend om toch vooral uit te blinken.

De afgelopen weken hebben verschillende classes van de Chr. Ref. Church in Ontario het besluit genomen om in de toekomst predikanten te beroepen die speciaal zullen worden belast met de zorg voor de studenten. Het zou wel eens kunnen blijken, dat hier een onverwacht groot arbeidsterrein ligt.

Calvin Memorial Christian School of St. Catharines needs

A PRINCIPAL AND SEVERAL TEACHERS

for all grade levels, including junior high. This 10-room school hopes to open grade X next September. Please apply to A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

Fraser Valley Christian High School will need

THREE ADDITIONAL TEACHERS

next year: Commercial-English, Biology-Chemistry-Physics, Social Studies. Your talents are necessary in our young and growing high school. Enjoy the beauty of the Pacific Northwest and apply now. Send your application to: Mr. Sid Van Der Laan, Prin., 8275 E. Twelfth Ave., New Westminster, B.C., Canada.

THE KITCHENER-WATERLOO SCHOOL will be needing

TWO TEACHERS
and a
TEACHING PRINCIPAL

for grades one through eight for Sept. 1967.
For application and for information please contact

Dr. W. B. Kroeze,
Chairman Educational Committee,
132 Forest Hill Dr.,
Kitchener, Ont.

Applications are cordially invited from

TEACHERS

who are interested in teaching at the HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL during the coming school year.

If a vacancy should occur contact could be made immediately. Please send applications, stating qualifications and references to the Principal, Mr. P. Kroschell, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

DRAMA CLUBS AND SOCIETIES

HALF PRICE SALE

We are offering a great selection of Dutch plays at Half Price.

Ask for samples or catalogue.

We also carry short plays, skits and recitation books in Dutch and English.

VAN DELFT'S Book and Gift Shop

1058 Main Street West
Hamilton, Ont.
Tel. JA 8-1932

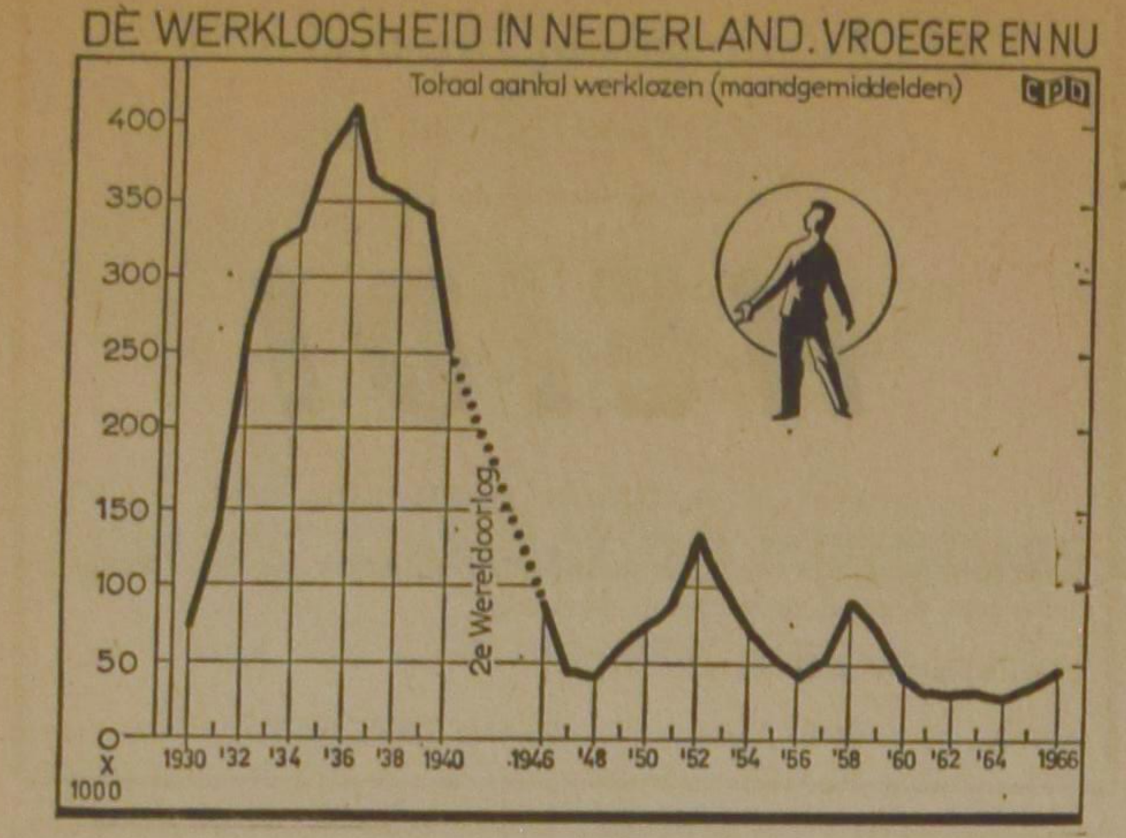

Nederland verwerkte drie explosies van werkloosheid

In de dertiger jaren, de periode van de grote crisis, telde ons land ca. 8 miljoen inwoners en thans ca. 12,5 miljoen. Toen echter telde ons land honderdduizenden werklozen, terwijl wij thans het spook der werkloosheid met tienduizenden tellen.

In de periode na 1945 heeft ons land twee "explosies" van werkloosheid gekend, rond 1952 en rond 1958. Thans is de lijn van de werkloosheid weer stijgende, zij het trager dan het verloop in de genoemde perioden. In 1966 heeft zich een versnelling voorgedaan in de ontslagen. Volgens staatssecretaris De Meijer zijn er dit jaar, tot begin november, ca. 10.600 ontslagen als gevolg van het sluiten van bedrijven, 184 bedrijven kwamen in moeilijkheden waarvan 75 bedrijven volledig zijn gesloten.

Een land kan overigens nooit helemaal vrij zijn van werklozen. Invloed van het seizoen, mindere vakbekwaamheid van werknemers, werkonwilligheid enz. veroorzaken altijd een bepaald aantal werklozen, ongeacht de konjunktuur. Wat de huidige situatie betreft staat de overheid, volgens de memorie van toelichting Economische Zaken, op het standpunt dat, gezien diverse faktoren, het onjuist is uit de bedrijfssluitingen en ontslagen af te leiden dat zich een markante kentering voltrekt, die ons pessimistisch moet stemmen over de ekonomische vooruitzichten in het algemeen.

Nederland heeft drie perioden gekend van teruglopende werkgelegenheid, zie grafiek. Tegenover een slechte situatie in bepaalde bedrijven stond echter een toenemende vraag naar werkkrachten elders, waardoor per saldo de totale personeelssterkte ongeveer stabiel bleef.

Het laagste punt van de werkloosheid in de afgelopen 36 jaar gaf het begin van 1964 te zien toen het gemiddelde aantal werklozen ca. 29.000 man bedroeg. De oorzaken van werkloosheid zijn talrijk. Hier kan men o.a. noemen de looneisen van 1964 die een toename van de frictie-werkloosheid met zich bracht. Het toegenomen aantal werklozen, voornamelijk uit de bouwnijverheid, werd elders minder snel opgenomen omdat men ook daar de kostenstijgingen moest verwerken. De ontslagen in 1965 en 1966 zijn voornamelijk gevallen in de kleine en middelgrote bedrijven van de textiel-, levensmiddelen- en metaalindustrie. Thans doet ook de bouwnijverheid van zich horen. In 1965 werd voor 0,13% van de beroepsbevolking ontslag aangevraagd, voor 1966 was het percentage ruim 0.16.

Verdien een boek door het aanbrengen van een abonnee op ons blad.

VALENTINE DAY

Deze dag is onder ons bekend waarop, in navolging van de Romeinen, de liefde wordt herdacht. In de Rooms-Katholieke kerk wordt deze dag echter bestemd om de heilige Valentinius te gedenken. Onwillkeurig vraagt men zich af waarom deze twee verschillende herdenkingen op dezelfde dag worden gevierd.

Toen het Christendom langzamerhand in bijna geheel Europa als de staats-godsdienst werd verklaard en velen om praktische redenen tot het Christendom overgingen, was het voor de oude kerk geen eenvoudige zaak om met de overgang tot het Christendom eveneens de levensnormen te veranderen. De Europese volkeren hadden vele heidense feesten, waar het soms behoorlijk wild kon toegaan, waarvan zij geen afstand wilden doen. Een van die feesten werd gevierd ter ere van de godin van het huwelijk, Juno, en Pan, de god van de natuur. Dit feest werd jaarlijks op 15 fabruari gevierd.

Als christen kon men aan dit feest niet meedoen. Het was echter moeilijk om de vele naamchristenen hiervan te overtuigen. In dergelijke gevallen ging de kerk er meermalen toe over om een kerkelijk feest in te stellen, om zodoende de kerkleden tevreden te stellen. Het was echter een lapmiddel, want ook na de instelling van de kerkelijke feestdag bleef men nog steeds het feest van de liefde vieren; tot op vandaag toe! Vandaar dat bepaalde heidense gebruiken tot zelfs in de 18e eeuw in Europa nog in ere werden gehouden, waaruit blijkt hoe hardnekkig het bijgeloof is.

Vroeger geloofde men b.v. dat op Valentine dag de vogels hun partner zoeken. In Engeland betekende het voor een meisje, dat van plan was voor het einde van het jaar te trouwen, dat dit niet zou doorgaan wanneer iemand sneeuwvlokjes mee naar huis bracht. In sommige landen bevestigden meisjes op de avond vóór Valentine dag 5 laurierbladeren op het kussen; één aan de vier punten van het kussen en de vijfde in het midden. Men geloofde dat het meisje die nacht in een droom haar toekomstige echtgenoot zou zien. Sommige meisjes stonden op Valentine-morgen vroeg op om door een gat in de deur of muur te zien. Indien ze twee voorwerpen tegelijk zou zien dan kon ze ervan verzekerd zijn dat ze spoedig zou trouwen; zo niet dan moest ze een volgend jaar haar geluk maar eens weer beproeven.

Later werd het meer een dag waarop men allerlei grappen uithaalde. Men plaatste b.v. een mand met geschenken voor de deur van een vriendinnetje, klopte aan de deur en liep gauw weg. Zij moest dan maar uitvinden wie de gever was. Mannen schijnen altijd nogal bleu te zijn geweest!

In Denemarken zendt men een speciale vriendin soms sneeuwvlokjes voorzien van een rijmpje, wat een 'geakkebrev' of gekke brief wordt genoemd. Het gedichtje wordt ondertekend met een aantal stippen waaruit de letters van de naam van de gever bestaat. Het meisje moet de naam van de gever raden. Indien ze de gever herkent en het hem vertelt, dan moet hij haar met Pasen een paasei sturen.

Wat het R.K. herdenkingsfeest betreft is men het er niet over eens welke St. Valentinius op deze dag wordt herdacht. Er zijn nl. twee heiligen met dezelfde naam. De ene St. Valentinius was priester gedurende de tijd van Keizer Claudius II omstreeks 200 A.D. Hij hielp de vervolgde christenen en werd daarom gevangen gezet en in 270 A.D. onthoofd.

In 273 werd echter ook een bisschop van Terni met dezelfde naam onthoofd.

Wie het geweest is, daar maakt de industrie zich niet al te druk om, zolang zij op deze dag maar business kunnen doen.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

Naarmate het abonnementen-aantal groeit worden wij in staat gesteld om verbeteringen aan te brengen

Er is een gestadige groei, maar toch is het ideaal nog niet bereikt. Dit ideaal is:

Calvinist-Contact in elk Christelijk Gezin

Het nieuwe jaar ligt voor ons en we doen een beroep op U om mee te werken aan de vervullng van dat prachtige ideaal.

Spreek met Uw familieleden, vrienden en kennissen over

"Onze Krant"

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Aan: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B, HAMILTON, ONT.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

OUD ADRES:

....

....

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraagt volledige inlichtingen bij
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
Binnenkort voordeliger reizen, nieuwe tarieven en condities vastgesteld door de Luchtvaart Maatschappijen.
MONTREAL-AMSTERDAM
$331.00
met logies en gratis trip naar Brussel, Parijs en London.

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860
Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.